

Túi Khóc Nhỏ Cùng Với Quý Ngài Nóng Tính Của Cậu Ấy

Contents

Túi Khóc Nhỏ Cùng Với Quý Ngài Nóng Tính Của Cậu Ấy	2
1. Quyển 1 - Chương 1: Không Được Khóc	2
2. Quyển 1 - Chương 2: Đường Thủy Thủy	2
3. Quyển 1 - Chương 3: Kẹo Hồ Lô	3
4. Quyển 1 - Chương 4: Không Từ Bỏ	3
5. Quyển 1 - Chương 5: Đừng Tức Giận	4
6. Quyển 1 - Chương 6: Cảm Ơn Cậu	5
7. Quyển 1 - Chương 7: Nói Lời Xấu Hổ*	5
8. Quyển 1 - Chương 8: Kỳ Khôi Đường	7
9. Quyển 1 - Chương 9: Thích	7
10. Quyển 1 - Chương 10: Đồ Ngốc	8
11. Quyển 2 - Chương 11: Kết Dây Hồng - Đi Đi Đi	9
12. Quyển 2 - Chương 12: Còn Uống Nữa Hả	9
13. Quyển 2 - Chương 13: Hormone	10
14. Quyển 2 - Chương 14: Lần Sau	12
15. Quyển 2 - Chương 15: Ngủ Với Nhau	13
16. Quyển 2 - Chương 16: Bao Che Khuyết Điểm Nhất	14
17. Quyển 2 - Chương 17: Chịu Không Nổi	15
18. Quyển 2 - Chương 18: Phiếu Điểm	16
19. Quyển 2 - Chương 19: Có Mục Tiêu	17
20. Quyển 2 - Chương 20: Thắt Dây Hồng	17
21. Quyển 3 - Chương 21: Bền Nhau	19
22. Quyển 3 - Chương 22: Không Kinh Nghiệm	19
23. Quyển 3 - Chương 23: Thích Ai	20
24. Quyển 3 - Chương 24: Gửi Miêu Miêu	21
25. Quyển 3 - Chương 25: Chờ Anh.....	21
26. Quyển 3 - Chương 26: Tin Tưởng Anh	22
27. Quyển 3 - Chương 27: Vì Em	23
28. Quyển 3 - Chương 28: Kẻ Đại Lừa Đảo	24
29. Quyển 3 - Chương 29: Đã Xong	25
30. Quyển 3 - Chương 30: Mang Theo Anh	25
31. Quyển 4 - Chương 31: Vãn Tốt	26
32. Quyển 4 - Chương 32: Đừng Khóc	26
33. Quyển 4 - Chương 33	27
34. Quyển 4 - Chương 34: Cầu Bình An	28
35. Quyển 4 - Chương 35: Thực Đau Lòng	28
36. Quyển 4 - Chương 36: Từ Bỏ	29
37. Quyển 4 - Chương 37: Đợi Được Rồi	30
38. Quyển 4 - Chương 38: Italy	30
39. Quyển 4 - Chương 39: Xã Hội Đen	31
40. Quyển 4 - Chương 40: Đi Ra Ngoài	32
41. Quyển 4 - Chương 41: Nhớ Em	32

42. Quyển 4 - Chương 42: Anh Yêu Em	33
43. Quyển 5 - Chương 43: Ngoại Truyện Đầu: Được Bảo Vệ Một Người Thật Lâu - Khúc Dao . . .	34
44. Quyển 5 - Chương 44: Kẹo	34
45. Quyển 5 - Chương 45	35
46. Quyển 5 - Chương 46: Khóc	36
47. Quyển 5 - Chương 47: Kính Ngài	37
48. Quyển 6 - Chương 48: Ngoại Truyện Cuối: Chỉ Chấp Nhận Bên Một Người Đến Bạc Đầu -hội Bạn Học	37
49. Quyển 6 - Chương 49	38
50. Quyển 6 - Chương 50: Nguyễn Cầu	39
51. Quyển 6 - Chương 51: Ước Nguyễn Duy Nhất	43

Túi Khóc Nhỏ Cùng Với Quý Ngài Nóng Tính Của Cậu Ấy

Giới thiệu

Tác phẩm: Túi khóc nhỏ cùng với quý ngài nóng tính của cậu ấyTên gốc: Tiểu khóc bao hòa tha đích bạo tảo tiên sinhE

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tui-khoc-nho-cung-voi-quy-ngai-nong-tinh-cua-cau-ay>

1. Quyển 1 - Chương 1: Không Được Khóc

“Không được khóc!” Kỳ Minh cau mày, bộ dạng mày rậm mắt to, ngũ quan đoan chính bị nhóc nhăn lại thành vẻ bá đạo hung dữ.

Đường Miểu bị dọa đến phát sợ, khóc càng lúc càng kinh hơn nữa.

Kỳ Minh vỗ bàn tay nho nhỏ lên bàn, “Bị gì mà khóc dữ đến vậy?”

“Nó... Tụi nó cướp mất kẹo của tớ rồi.” Đường Miểu khẽ lên tiếng. Răng của bé bị sâu nên ba mẹ hạn chế số lượng kẹo của bé, với kẹo bị cướp lại là kẹo được ông nội mang từ nước ngoài về, chỉ còn có mấy viên thôi hà.

Kỳ Minh rất khó chịu, nhóc chưa từng gặp qua thằng nhóc nào lại thích khóc đến thế, nhóc cáu kỉnh nên không kiểm soát được tính khí của mình. Nhưng nhóc nhớ rất rõ lời ba đã từng răn dạy thuộc hạ của mình rằng, giết gà dọa khỉ, mục tiêu là khỉ chứ không phải gà. Muốn tìm thì phải đi tìm đến tên cầm đầu gây nên chuyện này.

Tên cầm đầu gây chuyện khiến nhóc khó chịu ư?

Được lắm, đến cuối cùng thì đứa nào cướp mất kẹo của Đường Thủy Thủy hả?

2. Quyển 1 - Chương 2: Đường Thủy Thủy

Đường Miểu lại khóc.

Kỳ Minh nghiêng rằng, “Lại bị gì nữa?”

“Tụi nó gọi tớ là Đường Thủy Thủy...” Đường Miểu khóc đến mức thở không ra hơi.

Kỳ Minh im lặng, hình như nhóc cũng gọi cậu ấy như vậy mà. Chẳng phải thích khóc đến vậy sao, không gọi Thủy Thủy thì gọi gì đây chứ?

“Chỉ có vậy thôi?” Kỳ Minh chỉ muốn đấm một cú ra khiến cậu nhỏ câm miệng một chút.

“... Tụi nó còn nói tở giống con gái nữa...” Nước mắt của Đường Miểu rơi trên vở bài tập của Kỳ Minh.

Kỳ Minh trơ mắt đứng nhìn đồng chữ trong vở bài tập của mình trở thành một đồng bùi nhùi.

Nhóc nghe thấy tiếng ‘rắc rắc’ của nắm tay mình đang vang vọng.

Rất! Tốt! Rốt cuộc là đứa nào nói Đường Thủy Thủy giống con gái thế?

3. Quyển 1 - Chương 3: Kẹo Hồ Lô

“Đường Thủy Thủy.” Kỳ Minh vừa gọi xong đã thấy hối hận, nếu như cậu ấy đứng giữa đường mà khóc thì nhóc nên làm sao giờ?

Ai mà ngờ được rằng Đường Miểu đang gặm kẹo hồ lô, thấy Kỳ Minh nhìn mình chăm chú còn không kịp ngừng ăn mà đã đứng lại, “Cậu muốn ăn sao? Cho cậu nè.”

Ai mà thèm cái thứ này chứ? Kỳ Minh ghét bỏ mà nhìn dấu răng và nước bọt dính trên cây kẹo hồ lô xiêu vẹo, “Mình cậu ăn đi.”

Một lúc sau, Kỳ Minh lên tiếng hỏi, “Đường Thủy Thủy, tại sao hôm nay người nhà của cậu không đến đón?”

“A?” Đường Miểu chớp chớp đôi mắt, nhỏ giọng thầm nói, tở muốn đi theo cậu.

Đáng tiếc Kỳ Minh lại không nghe được, chỉ nhíu mày mà hung dữ nói, “Hôm nay cậu khóc thành cái kiểu kia, vậy tại sao tở cũng gọi là Đường Thủy Thủy mà cậu không khóc?”

Đường Miểu bị bộ dạng hung thần ác sát của nhóc dọa đến phát sợ, mắt bắt đầu rung rung.

“Không được khóc!”

“Ừm.” Đường Miểu khụt khịt mũi, đưa nước mắt trở về, nhỏ giọng lên tiếng, “Cậu thì khác.”

Kỳ Minh đưa tay ra sờ khuôn mặt bé, cố làm cho bản thân mình không được lộ ra bộ dáng hung dữ nữa. Nhóc cúi đầu xuống ngậm lấy kẹo hồ lô được đưa qua, vừa chua chua lại vừa ngọt ngọt, chẳng hiểu vì sao một thằng con trai lại thích ăn cái thứ dành cho con gái con đứa thế kia.

“Chạy cái mà chạy hả?” Một chiếc xe vừa chạy lướt qua trước mặt Đường Miểu, hai bên thái dương Kỳ Minh nhíu chặt lại tức giận mà hét lớn.

Đường Miểu nhìn chăm chăm cánh tay của mình đang được Kỳ Minh giữ lấy, đột nhiên khóe miệng khẽ nhếch lên. Tuy mới nhìn qua thì vẫn là vẻ cụp mắt trông không vui nọ.

Kỳ Minh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cuối cùng cũng chẳng khóc của bé, nhíu mày hừ khê, kẹo hồ lô đúng là rất ngọt.

4. Quyển 1 - Chương 4: Không Từ Bỏ

“Khóc cái gì hả?” Kỳ Minh nhướn mày, chợt nhận ra rằng từ hồi tiểu học đến trung học họ vẫn ngồi cùng một bàn với nhau.

Nữ sinh ở phía trước bị dọa đến run rẩy, kéo bạn cùng bàn trốn vào WC.

“Tớ không có.” Đường Miểu nhỏ giọng phản bác.

Kỳ Minh “hừ” một tiếng, nước mắt đang được Đường Miểu nén lại bỗng nhiên tuôn ra, “Tớ không có.”

Kỳ Minh nói lỏng nắm đấm của mình, huơ huơ trước mặt cậu mà uy hiếp, Đường Miểu sụt sịt, “Tớ bị cô giáo Từ mắng.”

“Bà già kia lại mắng cậu nữa à? Tại sao?” Kỳ Minh trừng mắt nổi giận.

“Cô... Cô bảo tớ bỏ qua cuộc thi viết văn lần này đi.”

Đúng rồi, con gái của cô giáo Từ cũng cùng tuổi, học ở lớp bên cạnh.

“Ý cậu thì sao?”

Đường Miểu nhắm chặt mắt, bỗng nhiên cậu có hơi không dám nhìn thẳng vào mắt Kỳ Minh.

“Nói!” Kỳ Minh không kiên nhẫn mà gõ gõ bàn.

“Tớ... Tớ đồng ý rồi.”

‘Bịch’ một cái, mọi người vừa quay đầu lại đã thấy cái ghế ở dãy cuối của Kỳ Minh bị đập văng ra, ghế trúng vào vách tường xuất hiện một độ cong không cân xứng.

Nắm tay Kỳ Minh nện thẳng lên bàn, thấy miệng Đường Miểu cong lên như muốn khóc, cơn tức giận trong lòng bỗng không kiểm soát được mà phun trào, “Fuck! Cậu từ bỏ đúng không?”

Kết quả thì nước mắt của Đường Miểu càng rơi ác liệt hơn.

Được lắm! Con gái của bà cô kia gọi là gì nhỉ?

Đường Miểu há miệng, bỗng thấy được bộ dáng hung tợn của Kỳ Minh thì nhanh chân đuổi theo. Cậu muốn nói cho Kỳ Minh biết cậu không muốn chịu thua đâu.

Cô giáo Từ nói nếu cậu không bỏ thi thì chỗ ngồi của cậu và Kỳ Minh sẽ bị chuyển đổi, mà cậu thì không muốn như vậy đâu.

Quả là oan ức quá đi.

5. Quyển 1 - Chương 5: Đùng Tức Giận

Bản thân Kỳ Minh bị gia đình ảnh hưởng, sẽ không xem thường con gái cũng không đánh con gái nhưng muốn hấn trưng ra vẻ mặt hòa nhã à, hừ hừ đợi kiếp sau đi nhé.

Cô bé nhỏ há to miệng, cô vẫn chưa hiểu được tại sao hotboy lớp kể bên lại đến tìm mình.

Vào lúc ấy cô bé nhỏ bỗng động lòng, cậu nam sinh ấy đẹp trai, cao ráo lại còn ngẫu ngẫu, giỏi trêu đùa, giỏi đánh đấm, chơi bóng rổ cũng rất xuất sắc nữa.

“Hiểu được chứ?” Kỳ Minh đang nghĩ đầu óc con nhỏ này có được bình thường hay không? Hấn nói cả buổi cũng chỉ biết nhìn hấn mà ngây ngô cười thôi.

Cười cái gì mà cười chứ, còn không đẹp bằng lúc Đường Thủy Thủy khóc đâu.

Cô bé nhỏ lắc đầu.

Kỳ Minh nghiêng rằng, “Tôi — nói là — có bản lĩnh thật sự thì cùng Đường Thủy... khụ, cùng Đường Miểu thi một lần đi, đùng khiến cho người khác xem thường cô.”

“A Minh, cậu đừng tức giận mà.” Đường Miểu tìm thấy Kỳ Minh rồi, “Tớ đi nói với cô tớ không từ bỏ thi đấu đâu cũng nói với cô rằng tớ muốn ngồi cùng cậu.”

Kỳ Minh quay đầu lại ngó nghiêng vành mắt hồng hồng của Đường Miểu, khoe miệng giật giật, rút ra một tờ khăn giấy từ trong túi quần hung hăng mà chà chà lên mũi của cậu, “Lau sạch đi, xấu chết mất.”

Từ Giai Kỳ nhận ra được nam sinh ở bên cạnh Kỳ Minh, đứng đầu lớp bên cạnh, viết văn hay lắm, hình như có hơi thích khóc, còn trắng hơn cả cô nữa. Cô cúi đầu nhìn tay của mình, thở dài một hơi, lần đầu tiên chú ý đến ngoại hình của bản thân mình.

6. Quyển 1 - Chương 6: Cảm Ơn Cậu

“Cảm ơn cậu, tớ mời cậu đi ăn nha.” Đường Miểu thi văn nhận được giải nhất của thành phố. Tuy đó không phải là giải tốt nhất nhưng như vậy cũng được rồi. Cậu giữ lấy tiền thưởng trong tay kéo Kỳ Minh ra ngoài ăn cơm.

Kỳ Minh có hơi mất hứng, “Cảm ơn quần gì chứ!”

Đường Miểu quen rồi, xem như chưa từng nghe thấy, đưa thực đơn sang cho hắn.

“Gi cũng được.” Kỳ Minh bĩu môi. Thật ra nhà của họ đều rất khá giả, cái gì mà chưa từng ăn qua chứ. Nhưng mà đây là lần đầu tiên hai người họ đi ăn cơm Tây chung với nhau, khó tránh khỏi có hơi hồi hộp tí.

Đường Miểu nhìn tới nhìn lui, nhìn đến mức sắc mặt Kỳ Minh lộ ra vẻ không đủ kiên nhẫn rồi đập vào mặt bàn một cái. Cậu bắt đầu rưng rưng nước mắt, rõ ràng là không muốn khóc mà, nhưng nhịn không được lại thành ra như vậy.

Kỳ Minh ngồi phía đối diện vội vã chạy đến chỗ bên cạnh cậu, bịt miệng tiểu tử tông lại thốt, “Không được khóc!”

Đường Miểu chớp chớp mắt, đưa thực đơn sang cho hắn.

Kỳ Minh chấp hành mệnh lệnh nhận lấy thực đơn, nghĩ thầm rốt cuộc là kiếp trước mình đã tạo ra cái nghiệt gì đây.

May là tên nhóc này không khóc đó, lẽ nào lại muốn bản thân hắn bị đập sao? Kỳ Minh tự thấy mình không làm chuyện ngu đến thế đâu.

7. Quyển 1 - Chương 7: Nói Lời Xấu Hổ*

(Nguyên văn là – khai hoàng khang:

Ý là nói lung tung, nói tay ngang, tự khen mình, nói không có căn cứ. So với cách dùng thẳng thắn trách mắng như “nói bậy”, “nói dối” thì cách nói này bề ngoài nhẹ nhàng bao nhiêu, ý nghĩa lại sâu xa bấy nhiêu. Từ này có nét đặc biệt ở địa phương nhất định, phổ biến ở phía Nam, nhất là Tứ Xuyên, Trùng Khánh, Hồ Nam, Hồ Bắc.

Ở một số địa phương khác có ý chỉ một việc chưa xong đã nói “không thực hiện được” hoặc “thất bại”. Nhưng người Thành Đô lại mở rộng ra thành “Hoàng khang”, “Hoàng bổng”, “Hoàng hồn tử”, “Hoàng tô tô”, thậm chí là “Hoàng sư phó”, “Hoàng thủ hoàng cước” vân vân.

Ngoài ra còn có ý chỉ một câu chuyện vô nghĩa. Lúc người Đài Loan nói chuyện trên trời dưới đất thì nói là “Khai hoàng khang”, ý chỉ truyện cười hủ bại. Theo Setoh-chan)

Việc các anh em của Kỳ Khôi Đường sợ nhất không phải là cùng cậu chủ nhỏ đấu võ.

Tuy rằng việc đó cũng rất đáng sợ, có trời mới biết vì sao cậu chủ nhỏ lại khỏe như vậy.

Vậy bạn hỏi việc đáng sợ nhất là gì à?

So với việc dạy bạn học của cậu chủ nhỏ luyện võ, bọn họ sẵn lòng đấu võ với cậu chủ nhỏ còn hơn.

Thật ra không thể nói Đường Miểu gốc được, tay chân của Đường Miểu thon dài, thân hình lại rất cân đối. Nhưng trên lưng của huấn luyện viên đang tập luyện với Đường Miểu lúc này đã đóng một lớp mồ hôi lạnh rồi.

“Hôm nay luyện đến đây thôi.” Huấn luyện viên nhanh chóng buông tay, bạo gan mà ngó sang sân bên kia xem thử Kỳ Minh. WebTru yenOn line. com

“Cảm ơn huấn luyện viên.” Đường Miểu còn lễ phép hơn cả cậu chủ nhà bọn họ nữa nhưng mà xin cậu đó, không cần phải nói cười với tôi đâu.

Quả nhiên việc Đường Miểu lễ phép cười với anh đã làm một ánh mắt tựa như được thực thể hóa mà đánh thẳng vào người anh.

“Huấn luyện viên nè, anh có thấy lạnh không vậy?”

Huấn luyện viên nhanh chóng lắc đầu, “Khụ... Cậu chủ đang đợi cậu kìa.”

“À.” Đường Miểu quay đầu về phía Kỳ Minh mỉm cười hạnh phúc, trong phút chốc huấn luyện viên cảm thấy bản thân mình đã được giải thoát rồi. Ai mà ngờ được rằng trong giây tiếp theo tự nhiên chân trái của Đường Miểu lại vướng vào chân phải ngã sấp xuống.

Huấn luyện viên hít một ngụm khí lạnh, xong đời rồi. Vị anh em chà sấp vào sàn nhà hôm nay có lẽ phải gặp họa rồi.

Lông mày Kỳ Minh nhíu chặt lại, chạy đến dìu cậu, “Cậu bị ngu à?”

“Hửm? Cậu bị ngu à? Đại não dùng để trang trí thôi sao? Nói!” Kỳ Minh vừa mắng vừa cẩn thận đỡ cậu lên.

Đường Miểu khẽ nhắc nhở hần mắng sai rồi, “Tiểu não mới kiểm soát thăng bằng.”

“Câm miệng lại!”

Đường Miểu nhìn gáy của hần, Kỳ Minh hay thay đổi quá đi, rốt cuộc là cậu có thể được nói hay không đây?

...

Hần bôi rượu thuốc cho Đường Miểu, “Chẳng phải vừa rồi trả lời rất hùng hồn sao? Ban nãy ba tổ sang đây còn khen cậu đấy, xem ra là khen ngợi vô ích rồi!” Kỳ Minh trông nom đến mức ứa ra lửa.

“Ừm...” Nước mắt của Đường Miểu rơi xuống, khịt khịt mũi nhỏ, “Đau mà.”

“Đau cái gì mà đau chứ?” Kỳ Minh nhẹ tay lại, ngữ khí vẫn không tốt như trước mà lên tiếng: “Ráng nhịn một chút.”

“Ừm.” Đường Miểu thấy được ánh mắt của Kỳ Minh đang chuyên chú nhìn vào đầu gối bầm tím của mình, văng trăn khó chịu mà nhăn lại, thật là đẹp trai quá đi, bỗng nhiên lại muốn cười.

Thế là cậu thật sự mỉm cười.

Kỳ Minh thả ống quần của cậu xuống, “... Vừa khóc vừa cười, cậu là con gái hả?”

“Không phải đâu.” Đường Miểu râm rì không vui, “Cũng không phải cậu chưa thấy bao giờ.”

Kỳ Minh: “...”

Con mẹ nó, Đường Thủy Thủy học mấy lời xấu hổ này ở đâu vậy?

8. Quyển 1 - Chương 8: Kỳ Khôi Đường

Có một khoảng thời gian, các anh em trong Kỳ Khôi Đường khổ không thể tả được.

Bạn nói xem, bọn họ đường đường là hắc bang đó ấy vậy mà phải tuân thủ luật pháp lễ phép gì nữa chứ.

“Nhanh nhanh nhanh, dập tắt thuốc lá coi!” Một hồi báo động vang lên, cậu chủ nhỏ với bạn học nhỏ của hắn đã rẽ vào, năm phút nữa sẽ đến đấy.

“Ồi...” Người trong phòng nhanh chóng làm tan khói thuốc, mở cửa sổ ra, quét dọn phi tang hết đồng tàn thuốc. Có người còn chôm một lọ nước hoa của vợ mình lên, phun điên cuồng khắp nơi.

Cứ nghĩ là chứng cứ phạm tội đều đã bị thủ tiêu hết, vừa mới thở phào nhẹ nhõm xong bỗng nhiên TV sau lưng họ lại truyền đến tiếng ưm a. Mấy người đứng đầu tức giận thật rồi, “Fuck! Thằng nào tàn nào lại bật AV vậy? Chán sống hết rồi hả? Nhanh nhanh đi đóng cửa lại cho bố mày!”

...

Tiểu đệ mới đến lúc này lại dè dặt nhìn về phía đại ca đã mang mình đến, “Chúng ta thật sự là hắc bang ạ?”

Đại ca không nhìn được ngó trời rồi lại nghiêm mặt gật đầu, “Hiểu nhiều luật pháp một chút, về sau có lợi cho cậu.”

Thế là lúc Kỳ Minh không kiên nhẫn mà vỗ tay chỉ huy, mở ra một đường toàn tiếng vỗ tay như sấm dậy trong bang hội.

Đường Miểu thì đỏ mặt, cúi đầu xuống tận 90o.

Tâm trạng Kỳ Minh có chút tốt, tập dượt nhiều như vậy, lần này lại đại diện cho học sinh tốt nghiệp xuất sắc toàn thành phố đọc diễn thuyết chắc sẽ không khóc nhè nữa đâu nhỉ?

9. Quyển 1 - Chương 9: Thích

“Con không muốn đi.” Giọng của Đường Miểu không lớn nhưng lại rất kiên định.

Anh hai nhà họ Đường – Đường Túc Hoắc đứng ở một bên lăm bằm, “Thế mà lần này Tiểu Miểu Miểu lại không khóc nhè ha.”

Anh cả Đường Túc Kinh Hoành liếc anh một cái, Đường Túc Hoắc dán một tờ giấy niêm phong miệng mình lại.

Mẹ của Đường Miểu không còn cách nào khác đành phải giữ chặt con trai bảo bối của mình lại, “Nhưng với thành tích của con thì học Nhị Trung có hơi phí phạm đó.”

Ba Đường hơi dăm chiêu mà liếc nhìn Đường Miểu, “Con chắc chứ?”

Đường Miểu gật đầu.

“Lý do.” Ba Đường xuất thân từ quân đội nên nói chuyện có hơi kiệm lời tí.

“Con muốn học Nhị Trung mà.” Đường Miểu nhéo nhéo ngón tay của mình, cố gắng nén nước mắt lại, “Con hứa dù có học Nhị Trung con cũng sẽ cố gắng thi đậu vào trường tốt nhất.”

“Ba cần con thi đậu trường tốt nhất để làm gì chứ?” Đường Chiến vỗ tay với con trai. Có lẽ đây là lần đầu tiên Đường Miểu chủ động đòi hỏi thứ gì đó hơi quá, ông nhéo nhéo cánh tay của con trai mình mới phát

hiện ra nó đã khá rắn chắc rồi, cuối cùng cũng mỉm cười, “Được lắm, bây giờ mới giống đàn ông chứ. Thích cái gì thì bản thân mình phải tự giành lấy biết không.”

“Con thích.” Đường Miếu còn nghiêm túc trả lời ba mình.

Cũng không biết thích này là chỉ trường lớp hay vẫn còn ý khác nữa đây...

10. Quyển 1 - Chương 10: Đồ Ngốc

Kết quả thi đã được công bố, Kỳ Minh thấy thư báo tuyển của Đường Miếu giống hệt cái của mình thì lập tức nổi sùng, “Đường! Miếu!”

Đường Miếu thấy thư báo tuyển thì có hơi đắc ý, còn đang tính toán xem mấy ngày nghỉ mình với Kỳ Minh sẽ đi đâu đây.

Kỳ Minh quăng lá thư báo tuyển xuống đất, tiểu đệ bên cạnh run lên, nhanh chân chạy ra ngoài. Vẫn là nên báo cho ông chủ Đường biết được tin tức tốt này trước, là Nhị Trung đó, trọng điểm 60% vẫn là Nhị Trung đó.

“Cậu mau nói rõ việc thư báo tuyển cho tớ ngay!”

Trong miệng Đường Miếu còn ngậm kẹo, mơ hồ nói, “Là Nhị Trung đó, trường này rất đẹp, tường được sơn đỏ còn có tháp chuông lớn nữa, chẳng phải chúng ta cũng học chung với nhau sao?”

“Cái này là trọng điểm hả?” Kỳ Minh siết chặt nắm tay, “Cậu đứng trong top 10 toàn thành phố còn đến Nhị Trung làm gì nữa?”

Mắt của Đường Miếu rất to chỉ là khóe mắt hơi rủ xuống, lúc bình thường nhìn qua sẽ thấy không vui vẻ gì nhưng lúc cậu không vui với Kỳ Minh khác nhau. Lúc bản thân cậu không vui sẽ được Kỳ Minh giúp cho vui vẻ lên. Lại thêm trong mắt thường ngập tràn hơi nước, bây giờ mới nhìn qua thôi đã thấy như đầm nước trong suốt.

“Tớ...” Ánh mắt Đường Miếu vòng tới vòng lui, “Hình như viết sai nguyện vọng nhỉ?”

Ba Kỳ đang phấn khởi chạy đến muốn chúc mừng con mình thì nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết truyền từ bên trong ra —

“A, đừng đánh tớ mà.”

“Khóc cái gì mà khóc chứ? Tôi đánh được cậu à?”

“Huhuhuhu...”

“Không được khóc!”

“Cậu... Cậu, cậu đánh tớ.”

“Không cho khóc nữa, xòe tay ra cho tớ xem chỗ bị đánh được không?”

“Huhu... Hức...”

“Đau ở đâu? Nói!”

“Hic...”

“Không được khóc!”

“Chân đau.”

“Tớ xoa cho cậu, không được khóc nữa đó... Nhưng mà, ban nãy tớ đánh chân cậu à?”

“Tớ... Hình như vừa rồi đụng trúng bàn.”

“Đường! Thủy! Thủy! Cậu! Là! Đồ! Ngốc!”

“Cậu mới ngốc!”

“Còn dám cãi lại nữa à?”

“...”

“Được được được, tớ ngốc tớ ngốc. Tiểu tổ tông à, cậu đừng khóc nữa được không.”

Ba Kỳ xoay người rời đi, không nhìn được phải thở dài. Bỗng nhiên có hơi sàu, Tiểu Đường Miểu đáng yêu thật đó nhưng nếu sau này Kỳ Minh mang về cho ông một chàng dâu thật sự thì phải làm sao đây?

11. Quyển 2 - Chương 11: Kết Dây Hồng - Đi Đi Đi

Kỳ Minh nhờ quan hệ của ba mình thu xếp cho hắn và Đường Miểu học cùng một lớp.

Vừa nhìn thấy vẻ mặt mừng rỡ của Đường Miểu ở bên cạnh, hắn không nhìn được mà bĩu môi không phải là hắn muốn gặp Đường Miểu đâu nhưng mà nếu cho Đường Thủy Thủy học ở lớp khác thì lỡ hăng ngày có khóc cũng sẽ ảnh hưởng rất nhiều không tốt lắm đâu.

“Kỳ... Kỳ Minh.” Một nữ sinh xấu hổ đang đứng trước mặt hắn.

Kỳ Minh ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn cô, à, học cùng lớp với họ, “Ừm.” Chẳng biết Đường Miểu đi đưa bài tập ở đâu mà lâu như vậy rồi còn chưa về nữa.

“Cậu không nhớ tớ sao?” Nữ sinh có hơi buồn.

Kỳ Minh chẳng hiểu gì mà nhìn cô một lúc, vừa nhìn thấy Đường Miểu đang bước vào cửa đi đến chỗ đăng ký thành tích trên bục giảng, giọng điệu có chút không kiên nhẫn mà lên tiếng: “Đường Miểu, nhanh lên một chút, đi nào.”

“Ừm, đến liền đây.” Chỗ tốt của thành phần học giỏi mọi mặt là bạn học Đường Miểu không có chút trách nhiệm nào mà giao hết toàn bộ bài tập cho lớp trưởng.

Lớp trưởng: “...” Tuy là rất muốn gọi lớp phó học tập không có trách nhiệm này lại nhưng cậu không làm gì được Kỳ Minh hết, Đường Miểu cũng chẳng động vào được, tim thiệt là đau nha.

“Đi nào.” Đường Miểu không thèm nhìn sang nữ sinh kia, “Ở trung tâm thành phố có nhà mở một cửa hàng kẹo, nghe nói làm ăn tốt lắm đó.”

“Cậu là con gái sao? Sao lại thích ăn kẹo thế?”

“Hừ, cậu có đi không đấy?”

“Đi đi đi, Đường Thủy Thủy à cậu không được khóc!”

Trái tim thiếu nữ của nữ sinh bị rơi trên đất vỡ tan tành.

12. Quyển 2 - Chương 12: Còn Uống Nữa Hả

Kỳ Minh rất hài lòng với cuộc sống trung học của mình, hồi trước Đường Miểu thích khóc như vậy, tuy là bây giờ nói một câu cũng bắt đầu rưng rưng nhưng so với lúc bé mà nói thì bây giờ đã tốt lắm rồi.

Vì một mong ước cùng cao bằng nhau nên hằng ngày Kỳ Minh đều gào thét với Đường Miếu, gào thét xong lại lừa gạt, lừa gạt xong lại bắt ép cậu uống nước...

Cuối cùng Đường Miếu cũng uống nước xong, bạn nữ bàn trên hiếu kỳ hỏi: “Đường Miếu nè, mỗi ngày cậu uống nhiều nước như vậy không thấy no sao?”

“No chứ.” Đường Miếu quả quyết nói.

“Vậy cậu còn uống làm gì?”

Đường Miếu thấy Kỳ Minh đang lấy nước ấm cho mình, bỗng nhiên khẽ cười, “Cứ xem như quen rồi đi.”

“Quen rồi quần gì chứ.” Kỳ Minh thờ ơ liếc nhìn hai người đang nói chuyện với nhau, khẽ vuốt tóc Đường Thủy Thủy, tâm tình khá hơn một chút.

“Còn uống nữa hả?” Đường Miếu thật sự đang hỏi xin ý kiến của Kỳ Minh.

Khóe miệng Kỳ Minh khẽ nhếch, “No đến chết tớ cũng không chịu trách nhiệm đâu.”

Đường Miếu le lưỡi, ly nước này để dưới lớp phòng ngừa gì đó thôi.

Kỳ Minh nhìn trời, thật ra Đường Miếu nói cũng đúng, hay chăm sóc đã trở thành thói quen rồi. Dù sao thì lúc bé ngày nào hẳn cũng luôn lo lắng Đường Miếu sẽ khóc đến mức có một ngày bức tử bản thân mình luôn.

Trời ạ, cậu ấy nhỏ nhắn như vậy không biết bên trong cơ thể chứa được bao nhiêu nước nữa.

13. Quyển 2 - Chương 13: Hormone

Kỳ Minh quyết định rút lại lời vừa nói, hẳn bắt đầu cảm thấy cuộc sống trung học chẳng có gì tốt cả. Tại sao cả nam lẫn nữ đều không thể kiểm soát được hormone này nọ chứ, lúc trên bàn của hắn bỗng nhiên xuất hiện một lá thư tình kỳ lạ thì vẻ mặt của Đường Miếu đã rất khó coi.

“Tớ...” Kỳ Minh cũng không biết mình nên nói gì, tiện tay đem thư tình nhét vào trong học bàn.

“Cậu nên mở thư ra xem.” Đường Miếu nắm chặt một cây bút trong tay, khẽ lên tiếng.

“Xàm lắm.”

“Tốt xấu gì cũng là tâm ý của người khác mà.” Tuy Đường Miếu nói thế nhưng giọng nói đã nhỏ đi nhiều rồi.

“Cậu mong tớ mở ra xem à?” Ma xui quỷ khiến thế nào mà Kỳ Minh lại thêm vào một câu.

“Tớ...” Đường Miếu chớp mắt một cái, nét chữ trên trang giấy đã rơi tung rời.

Đường Miếu vò tờ giấy lại, không muốn ngẩng đầu nhìn Kỳ Minh, nhanh chóng lên tiếng: “Tớ về ký túc xá trước đây.” Tuy là chút nữa còn một tiết tự học đến tối nữa nhưng lớp phó học tập hiếm khi cúp tiết mà ha.

“Đường Miếu.” Kỳ Minh nghiêng rằng, “Đường Thủy Thủy, cậu đứng lại cho tớ.”

Lúc Kỳ Minh đuổi theo Đường Miếu thì bị một bàn tay nắm lấy vạt áo, hắn hung dữ nhìn xuống, chủ nhân của bàn tay sợ sệt thả tay ra, “Kỳ... Kỳ Minh.”

“Có chuyện gì không? Không có gì thì biến.” Bây giờ Kỳ Minh chỉ muốn bùng nổ, đây là việc gì vậy.

Nữ sinh bị dọa, khốc thủ thít nghẹn ngào nói: “Cậu... Cậu thật sự không nhớ tớ sao? Hồi cấp 2 tớ học lớp kế bên cậu, cậu còn từng khích lệ tớ nữa, cậu không nhớ tớ sao? Tớ là Từ Giai Kỳ, Giai Kỳ trong giai kỳ như mộng.” (Giai kỳ như mộng là hẹn đẹp như mơ á).

Kỳ Minh nhú chặt đôi mày, quả quyết nói: “Không có chuyện đó, không nhớ gì cả.”

Khích lệ ư? Tại sao hẳn không nhớ mình cũng có lúc xàm xí như vậy chứ?

Từ Giai Kỳ nhắc nhở hẳn, “Đó là lúc thi văn...”

Kỳ Minh giật mình, là cuộc thi mà ban đầu Đường Thủy Thủy bị bắt nạt.

Nhưng tại sao lại có người ngoan cố nói khích lệ gì chứ? Kỳ Minh liếc nhìn Từ Giai Kỳ, đầu nhỏ này không có vấn đề gì nhỉ?

Chỉ tiếc cho nữ sinh sa vào lưới tình không hề nhận ra lời mình nói là gì: “Nếu không có cậu, tớ cũng không có đủ dũng cảm mà nói với mẹ tớ muốn đi trên con đường của mình...”

“Dừng.” Kỳ Minh bị lời muỗi vo ve của cô làm cho đau đầu, “Cô muốn nói gì? Không có việc gì thì tôi về ký túc xá trước đây.” Phiên chết đi được, tui khóc nhỏ Đường Thủy Thủy vừa khóc có đúng không?

“Kỳ Minh, cậu lịch sự một chút được không? Nghe Từ Giai Kỳ nói hết đã.” Có một cô gái bất bình lên tiếng.

Kỳ Minh cười mĩa một tiếng, không ngờ mình cũng có trách nhiệm này nữa, vì vậy lặp lại một lần nữa, “Tôi hiểu rồi, còn gì nữa?”

“Còn...” Từ Giai Kỳ dừng cảm lên tiếng: “Tớ thích cậu.”

Trong chốc lát cả phòng học xôn xao hẳn lên, “Mau đáp ứng đi mau đáp ứng đi.”

“Ôm đi.”

“Hôn đi, hôn đi!”

“Anh Kỳ, ghê nha!”

“Hot girl tổ tình kìa. Nè Kỳ Minh, cậu còn chờ gì nữa hả?”

Kỳ Minh cau mày, đợi đến lúc phòng học khôi phục lại tình trạng im lặng đến ngột ngạt. Thật ra có nhiều người đã biết trước kết cục không như những gì họ nghĩ, chỉ là có người vẫn chưa bỏ cuộc mà than thở: “Tên Kỳ Minh này, có phúc mà không biết hưởng. Con gái người ta đã chủ động như vậy rồi hẳn còn sợ gì nữa.”

Nhưng có cô gái nhìn không ưa, “Kỳ Minh cũng không có bốn phen phải chấp nhận mà đúng chứ?”

“Nè Khúc Dao, không phải cậu đang ghen với Giai Kỳ người ta có bộ dạng đẹp hơn, đáng người cũng chuẩn hơn hả?” Nam sinh mất hứng liền giễu cợt, quyết định vì gái đẹp mà ra tay.

“Xàm quá.” Khúc Dao không thèm hóng trò hề này nữa, xoay người mở sách ôn tập ra.

“À, tớ biết rồi.” Kỳ Minh cầm cặp đứng lên, đi đến trước bàn lớp trưởng rút ra một tờ bài tập, Đường Miếu chưa làm bài tập, mai giáo viên phải kiểm tra nữa.

“Kỳ Minh...” Nước mắt của Từ Giai Kỳ rơi xuống, “Câu trả lời của cậu là gì?”

Có người chạy đến nắm lấy vạt áo Kỳ Minh, “Giai Kỳ khóc rồi kìa, làm con gái khóc cậu không phải là đàn ông chứ gì?”

“Cứ cho là vậy đi.”

Thật ra có nhiều người nghĩ Giai Kỳ dùng đúng cách rồi, đối phó với Kỳ Minh thì nên dùng nước mắt là hữu hiệu nhất, Đường Miếu là ví dụ sống đó thôi.

Lần này Kỳ Minh cười ra tiếng, “Cô ta khóc thì có liên quan gì đến tôi? Tôi làm cô ta khóc hả? Không lẽ cô ta khóc tôi sẽ chấp nhận cô ta sao?”

“Tại sao hả?” Giọng điệu của Từ Giai Kỳ có hơi chói tai.

Kỳ Minh nhớ lại chú bác trong Kỳ Khôi Đường từ chối con gái như thế nào, đưa đại một lý do, “Tôi có... Người mình thích rồi.” Tự nhiên trong đầu hiện ra hình ảnh Đường Miếu khóc.

Fuck, ra là như vậy.

14. Quyển 2 - Chương 14: Lần Sau

“Không được khóc!” Đầu Kỳ Minh khá lớn, người cùng ở ký túc xá đi học ngoại trú hết rồi chỉ còn lại hắn với Đường Miểu.

Trong ổ chăn của Đường Miểu nổi lên một khối, thật ra trong ký túc xá không có tiếng khóc nhưng Kỳ Minh lại rất hiểu cậu vì vậy khi thấy chăn run run là biết ngay cậu đang khóc, còn rất tức giận nữa đây.

Nói nhiều cũng vô ích, tay Kỳ Minh đẩy một cái gối lên giường của cậu, còn không đợi Đường Miểu phản ứng đã đưa tay sờ vào ổ chăn, quả nhiên đã ướt một mảnh rồi.

“Không được khóc.” Kỳ Minh bịt miệng cậu lại.

Ai mà ngờ rằng người ta không khóc thành tiếng nữa mà nước mắt lại càng tuôn rơi nhiều hơn, nhiều đến mức làm ướt cả tay Kỳ Minh.

Kỳ Minh kéo Đường Miểu từ trong chăn ra, khuyên nhủ mãi không được, tức đến độ mắt đỏ lên dấm vào tường một cú khiến bụi vôi rơi xuống. Đường Miểu nhanh chóng nắm lấy tay hắn, nói không kịp thở: “Cậu... Cậu là đồ ngốc à? Không đau hả?”

“Cậu ngốc hay là tớ ngốc?” Kỳ Minh hừ khê lên tiếng: “Nói! Tại sao lại khóc?”

“Có nhiều người viết thư tình cho cậu như vậy mà.” Đường Miểu mếu máo, lại nhìn vết thương trên tay Kỳ Minh cố gắng khiến mình không khóc.

“Tớ không thích mấy cô ta.” Kỳ Minh cảm thấy mình thật xui xẻo, “Lại nói tớ cũng chẳng biết ai đưa tớ, không thể trả lại được.”

Đường Miểu ngậm ngùi lại.

Mới vừa nằm sắp trở về ổ chăn lại bị người kéo ra, Kỳ Minh hí mắt quan sát cậu, “Tớ không tin chuyện chỉ có như vậy.”

Đường Miểu nhú mũi, quyết tâm không mở miệng.

“Này, hôm nay có một cô gái tỏ tình với tớ ở trước mặt mọi người.”

“Đường Miểu?”

Đường Miểu hừ một cái tỏ ý mình đang nghe.

“Cậu nói tớ có nên chấp nhận lời tỏ tình đó không?”

“Ngay cả tên cô ấy cậu còn không biết thì chấp nhận làm gì?” Đường Miểu nhào vào cắn lấy hắn.

Kỳ Minh ‘ai da’ một tiếng, không nghĩ đến rằng nanh Đường Miểu lại cắn đau như thế, “Nói, trốn ở đâu nghe lén hả?” Hắn biết ngay không đơn giản như vậy, cuối cùng cũng gặt nói ra được rồi.

Web Truyen Online. com

“Này này, tớ mới là người bị cắn đấy cậu khóc gì chứ?” Kỳ Minh thấy bả vai của mình bị người cắn đã không nói bây giờ lại dính một đồng nước mắt nước mũi.

“Tớ... Tớ nghe lén bao giờ hả?” Đường Miểu mơ hồ nói: “Tớ quang minh chính đại mà nghe đó.”

“Được được được.” Kỳ Minh thấy vệt nước mắt của cậu, quên luôn mình đã từ chối Giai Kỳ thế nào, “Đường Thủy Thủy, còn giận không?”

“Giận.” Đường Miểu chột chột dẫu rằng cậu để lại, có hơi áy náy nhưng áy náy thì vẫn còn giận, “Ai cho phép cậu lấy nhiều thư tình như vậy chứ.”

Kỳ Minh nhéo mạnh vào mặt cậu, để cơn giận của mình dần chìm xuống, hung dữ mà nói: “Lần sau đến Valentine, tớ viết thư tình cho mỗi cậu là được rồi chứ gì?”

Đường Miếu chớp mắt mấy cái, bỗng nhiên cảm thấy mình không còn tủi thân nữa, gật gật đầu, “Được.”
Kỳ Minh: “...”

15. Quyển 2 - Chương 15: Ngủ Với Nhau

“Đường! Thủy! Thủy!”

“Gì... Gì hả?”

“Cậu còn hỏi tở? Cậu đang làm gì đấy?”

“Ngủ... Ngủ đó.”

“Gối với chăn đều bị cậu khóc ướt cả rồi còn ngủ gì nữa hả? Ngài có thể sử dụng IQ 120 của mình được không?”

“Kỳ Minh, cậu đang mỉa tở.”

“Ha, bây giờ mới dùng đầu óc của mình ư?... Đường Thủy Thủy, không được khóc. Hôm nay mà khóc nữa cậu sẽ trở thành một thùng nước mắt.”

“Không có gối tở ngủ không được.”

“Cậu không có gối thì tở có chắc?”

“A?”

“A cái quần gì chứ, biến lên giường của tở đi.”

...

“Kỳ... Kỳ Minh, ngủ chưa?”

“Tở không phải là Kỳ Kỳ Minh, ngủ rồi.”

“Ừm, Kỳ Kỳ Minh, ngày mai cậu vứt chocolate đi nha.”

“Đường Thủy Thủy cậu đang làm phản hả?”

“Cậu cũng gọi tở là Đường Thủy Thủy đó, đúng chứ?”

“Có ý kiến à?”

“Không... Không có, Kỳ Kỳ Minh, không được ăn chocolate đó.”

“Cậu thấy tở ăn cái thứ ngọt lịm đó bao giờ chưa? Chỉ có mấy đứa con gái mới ăn cái thứ đó thôi.”

“Ừm...”

...

“Đường Thủy Thủy, ngủ chưa?”

“Ngủ rồi.”

“Hà, thôi quên đi.”

“Chưa... Tở chưa ngủ.”

“Khụ, cái đó, tở để cái đó lại cho cậu ăn, ba mẹ cậu không cho cậu tiền tiêu vặt để mua kẹo mà đúng không?”
Đường Miếu yêu kẹo như mạng nhưng răng lại không được tốt lắm. Lúc thay răng bị sâu cắn một lỗ, người trong nha khoa còn nhận ra cậu nữa là. Vì thế ba mẹ của cậu chỉ để lại cho cậu đủ tiền sinh hoạt dư lại

một đồng cũng chẳng có. Đường Miếu lại rất kén ăn, không ăn ngon thì không thèm ăn nên cậu không còn tiền để ăn kẹo hằng ngày.

Nhưng Kỳ Minh lại cảm thấy sâu răng của Đường Miếu là do đánh răng không kỹ. Vì ở cùng ký túc xá nên mỗi ngày để giám sát việc đánh răng của cậu cũng khiến cho hắn thấy được vẻ đáng thương khi không được ăn kẹo của Đường Miếu.

“Tớ không thèm ăn thứ mấy cô nàng đó tặng đâu.”

“Tớ đem vứt đi cũng thấy hơi kì.”

“Kỳ Minh, tớ chỉ ăn kẹo cậu mua thôi.”

“...” Kỳ Minh thấy Đường Miếu ngủ cạnh mình, bỗng nhiên cảm thấy đã như vậy từ nhỏ đến giờ rồi còn ngại ngùng gì nữa chứ, xoay người nằm nghiêng vậy thì chỗ nằm của hai người sẽ được rộng ra.

“Kỳ Minh...”

“Biết rồi, im lặng mà ngủ đi.”

“Tớ không phải con gái.”

“Tớ biết rồi.” Có đứa con gái nào mà phiền phức như vậy đâu.

...

“Tiểu! Tớ! Tông! Đừng! Cọ! Bậy! Mà!”

Thật đáng tiếc là giờ đây Đường Miếu đã ngủ thật rồi. Dường như có nghe thấy ai đó đang gọi cậu, trở mình một cái nằm vào lồng ngực của hắn mà khoan khoái ngáy o o.

Fuck, Kỳ Minh chẳng nói được gì mà nhìn trời, tại sao hôm nay lại khó chịu quá vậy?

Ừm, tất cả là do thư tình với chocolate của con nhỏ đó. Thật đáng ghét!

16. Quyển 2 - Chương 16: Bao Che Khuyết Điểm Nhất

“Kỳ Minh có gì tốt?”

“Chính là a, lúc trước đối với Giai Kỳ như vậy, nam nhân không có phong độ đáng b5 ghét nhất.”

“Tức chết người, nếu là tớ tớ khẳng định sẽ không như vậy.”

“Thiết, thành tích ở cuối xe, không có bề ngoài thì thế nào.”

“Ha ha ha, cậu không phải là ghen tỵ với người ta? Tớ thấy thành tích của hắn không tốt là do lười thi.”

“Bất quá nói không chừng người ta còn kiêu ngạo muốn Giai Kỳ theo đuổi a, giải bộ không chấp nhận, thực kém cỏi.”

“Đúng vậy, bằng không làm sao có thể truyền đi nhanh như vậy.”

“Ồi chào, ta cũng hiểu được lời của Kỳ Minh, người nghe ban ba người ta nói a.....”

“Phanh!” một tiếng vang thật lớn, Đường Miếu nghiêm mặt, trực tiếp đem sách bài tập nện trên bàn.

Vài người ngồi ở phía trên nhỏ giọng bàn tán, ai không biết, Đường Miếu rất che chở cho Kỳ Minh, ai nói một câu không tốt đều không được, sẽ không biết người đứng đứng nhất từ dưới lên của cả lớp sẽ chơi bọn họ như thế nào.

Kỳ Minh ngủ gà ngủ gật trong tiết tự học một chút đã bình tĩnh, thấy Đường Miếu sắc mặt lạnh lùng trong lớp học, đây là làm sao a?

Đợi cho Kỳ Minh từ miệng của Khúc Dao nghe được toàn bộ quá trình, cô gái cũng không để ý vài người nói xâu Kỳ Minh nhìn chăm chăm mình, im lặng mà lật một trang bài tập khác. Vừa muốn đi ra ngoài tìm Đường Miếu, liền thấy Đường Miếu túm một am sinh vào phòng học.

“Nói! Xin lỗi!”

Nam sinh kia lúng túng nói ra miệng, quay đầu liền thấy ánh mắt âm trầm của Đường Miếu, run rẩy a, đi đến trước mặt Từ Giai Kỳ, “Thực xin lỗi, là ta ngày đó ở ngoài cửa nghe thấy, sau đó nói với người khác.”

Hốc mắt Từ Giai Kỳ đều đỏ, trong nháy mắt nàng lại cảm thấy càng chặt vật, nguyên lai người kia thật sự không đem mình để vào mắt.

Nam sinh lại đến trước mặt Kỳ Minh, “Thực xin lỗi.”

“Được rồi.” Kỳ Minh phát tay, “Một nam sinh làm nên sóng gió gì.”

Nam sinh run lên, thật sự là ánh mắt Kỳ Minh rất dọa người.

Nhìn Đường Miếu không ngăn cản hẳn, nhanh như chớp mà chạy ra khỏi ban nhất.

“Đường Miếu, ta không quan tâm.”

Ai ngờ Đường Miếu nhìn cũng chưa nhìn hẳn một cái, đi đến trước mặt mấy người nói xấu hẳn trăm đình chặt sắt nói: “Giải thích.”

Này xem là thẳng thắn đánh vào mặt, ai ngờ Khúc Dao không để vào mắt lại chậm rì rì đi qua nói một câu, “Dám làm không dám nhận, còn nói người khác không phải nam nhân? Tôi thấy là tự nói mình đi.”

“Đường Miếu cậu!” nam sinh không nhịn được đứng mạnh lên, “Phải, là ta nói thì thế nào? Cái khác không nói, ở cuối xe chẳng lẽ không đứng sao?”

“Lặp lại lần nữa?”

“Muốn tôi giải thích, trước tiên thi hơn tôi rồi lại nói, Kỳ Minh, con mẹ nó cậu chính là phế vật, Đường Miếu chính là con chó nuôi bên cạnh cậu.”

Đường Miếu nhắc chân trực tiếp đá ngã lăn chén nước của hắn, “Cậu lặp lại lần nữa? Ai là phế vật?!”

Nam sinh bị chọc giận vừa muốn đi lên huy quyền, đã bị Kỳ Minh đi lên trước nắm lấy cổ tay, nam sinh vô luận giãy như thế nào cũng không thoát khỏi, chỉ cảm thấy cổ tay mình nóng rất đau xót.

“Nếu tôi thi hơn cậu, đến lúc đó nhận lỗi với Đường Miếu trước mặt cả lớp!” Răng lợi Kỳ Minh đều nóng lên, chỉ là cũng biết ở trong trường học không thể làm lớn chuyện, bằng không liên lụy đến Đường Miếu đều bị phạt.

Nam sinh ngốc lẳng chần chẫn cổ tay mình, đã thành một mảnh xanh tím, mới phát hiện chính mình thật sự gặp phải một người không nên dây vào.

Chỉ là người kia đã tức đến sùi bọt mép túm lấy Đường Miếu đi khỏi.

17. Quyển 2 - Chương 17: Chịu Không Nổi

“Đường, Thủy, Thủy, đầu của em có phải bị vô nước hay không?!” Kỳ Minh nổi trận lôi đình nói: “Có chút chuyện để cho bọn họ nói là tốt rồi, anh có rút miếng thịt nào.”

“Nói chuyện nha?! Người ở ban ba em có quen sao? Nếu hắn đánh em thì làm sao bây giờ? Năng lực giải rồi a?!”

“Em chịu không nổi.” Đường Miếu cúi đầu, môi run run.

“Thao, em chịu không nổi nói với anh a, em hảo hảo đợi làm bài thi không được sao? Em thấy người nào không vừa mắt nói với anh a.”

“Còn dám động thủ? Lá gan lớn a, em làm hấn bị thương, hấn tố cáo xử phạt em thì làm sao bây giờ? Đường Thủy Thủy, nói chuyện!”

Đường Miếu há miệng, oa một tiếng khóc lên, giống như bị ủy khuất thật lớn, “Em đây chính là chịu không được bọn họ nói anh như vậy a.....”

“Thao, vừa rồi không phải rất soái sao, thế nào nói khóc liền khóc?” Kỳ Minh đau đầu muốn chết.

“Anh ghét bỏ a?!” Đường Miếu khịt khịt, “Anh còn hung dữ với em.”

“Anh nào dám ghét bỏ, tiểu tử tông đường khóc, là ta không tốt.” Kỳ Minh chạy nhanh kéo cậu đến nơi khuất gió, khóc trước gió sẽ bị cảm lạnh a.

Kỳ Minh khuyên mãi, đem mọi chuyện giảng đạo lý với Đường Miếu thật rõ ràng, Đường Miếu cũng không khóc, thành thật nhận sai, “Vâng, là em xúc động. Nếu có lần sau..... Em nhất định sẽ tìm một nơi vắng vẻ giáo huấn hấn.” tuyệt không hối cải.

Kỳ Minh: “.....”

Kỳ Minh đôi khi cảm thấy mình và Đường Miếu đều điên rồi, hấn là một thái tử hắc bang thế nhưng lại đi giảng đạo lý nói cho cậu biết không thể xúc động không lo lắng đến hậu quả, Đường Miếu là một tiểu thiếu gia của quân cảnh thế gia nhưng lại dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề.

Chẳng qua, hấn không phủ nhận đáy lòng của hấn dào dạt hơi ấm, đuổi theo bước chân của Đường Miếu, “Đường Thủy Thủy, cảm ơn em.”

Đường Miếu liếc hấn một cái, “Từ hôm nay trở đi em dạy kèm cho anh, tất cả ghi chép bài tập của anh em đều phải kiểm tra.”

Kỳ Minh: “.....”

Vài câu nói lung tung sao lại đáng ghét như vậy?!

18. Quyển 2 - Chương 18: Phiếu Điểm

Bài thi cuối kỳ cao nhất, lão sư ở trên bục giảng nói thành tích, kết quả cao nhất không ai khác —— “Đường Miếu, lớp một.”

Kỳ Minh thật cao hứng, định hỏi cậu ngày nghỉ có tính toán gì không, ai biết Đường Miếu bất vi sở động trờng mắt nhìn hấn một cái, “Đừng làm rộn, nghe thành tích đi.”

Kỳ Minh tổn hơi thừa lời, quả nhiên lá gan to ra.

.....

“Hạng năm, Khúc Dao, số thứ tự 20.”

.....

“Hạng bảy, Từ Giai Kỳ, số thứ tự 30.” nghe xong thành tích Từ Giai Kỳ còn trộm nhìn Kỳ Minh, kết quả Kỳ Minh còn cúi đầu tính toán phải thu thập Đường Thủy Thủy không nghe lời như thế nào.

“Hạng mười, Kỳ Minh, số thứ tự 45.” Lão sư dừng một chút, trên mặt có ý cười, “Kỳ Minh đồng học có tiến bộ rất lớn, rất đáng khen ngợi, phân ban sau nên cố gắng tiếp tục duy trì.”

Kỳ Minh có chút sững sờ, Đường Miếu dẫn đầu nắm lấy nắm tay.

Làm tốt bài tập nghỉ đông, hai người cùng về nhà, Đường Miếu vui vẻ xán lại gần, “Thẹn thùng a.”

Kỳ Minh gãi gãi hàm dưới nhìn bầu trời: “Thẹn thùng cái rắm..... thì đều là em ôn trọng điểm cho anh.”

“Vậy là anh chột dạ.” Đường Miếu mới mặc kệ nhiều như vậy, “Em chính là tính toán cho anh, anh không có nền tảng không làm bài tập thì không còn cách nào khác, anh nếu muốn cảm ơn có thể gọi em Đường lão sư a.”

“Câm miệng!”

“.....:

“Dừng, ngưng, đừng khóc, chúc mừng e thi đậu hạng nhất, anh mời em đến cửa hàng kẹo mới mở.”

19. Quyển 2 - Chương 19: Có Mục Tiêu

Cao nhất nháo ra chuyện gà bay chó sủa này, ngược lại lớp 11 tốt nhiều, đại khái cũng hiểu được tầm quan trọng cả việc thi vào đại học, rất nhiều tư tình ngây thơ cũng thu hồi xuống đáy lòng, hết sức chuyên chú ngồi nghe giảng ghi chép, tan học tranh thủ chớp mắt một hồi, muốn một chút thì mua sách luyện tập làm đề.

Đường Miếu cùng Kỳ Minh vẫn cùng lớp cùng bàn, hết thấy đều không có biến hóa, thành tích của Đường Miếu vẫn ổn đều là thứ nhất, bỏ cách xa hơn mười mấy hạng, thành tích của Kỳ Minh được giám sát ở năm nhất, không trước không sau ở vị trí thứ 50.

Đường Miếu bởi vì một khóa toán học mà bị đồng học quần chặt lấy, tuy rằng Kỳ Minh không vui nhưng cũng không có cách nào để đuổi người đi, dứt khoát giúp Đường Miếu đem bài tập nộp cho lão sư số học.

“Đường..... nha, Kỳ Minh a.” lão sư số học cũng là chủ nhiệm lớp bọn họ, thấy hần cũng cười, “Giúp Đường Miếu nộp bài tập?”

“Dạ, cậu ấy cùng đồng học giải thích bài trên lớp.” Cũng chỉ có lúc này Kỳ Minh mới nói nhiều như vậy, chính là giải thích rõ Đường Miếu không phải là cố ý không đến.

Lão sư sẽ nghĩ một học sinh trung học sẽ nghĩ nhiều như vậy, “Hảo hảo, đồng học giúp đỡ lẫn nhau.”

Kỳ Minh vừa muốn đi, đã bị lão sư gọi lại, “Ôi chào, Kỳ Minh, cuối kỳ em thi không tồi, tiếp tục cố gắng, đậu C đại cũng không thành vấn đề.”

Cổ họng Kỳ Minh nghẹn lại, thanh âm đột nhiên có chút ách, “Kia.... A đại đâu?”

Lão sư kinh ngạc nhìn thoáng qua, nàng còn tưởng rằng Kỳ Minh không quá để ý đến trường học, cái này cũng cười, “Tiểu tử thực có mục tiêu a, em nói A đại, em lại thêm thêm tinh thần đi.”

“Dạ..... cảm ơn lão sư.”

20. Quyển 2 - Chương 20: Thắt Dây Hồng

Lớp 11 nghỉ đông học bù, nhưng trường học lại sợ học sinh áp lực quá lớn, trước khi học bù vẫn là an bài một chuyến dạo chơi ngoại thành.

Thời điểm hoạt động tự do, Kỳ Minh bị Đường Miếu dắt đi, “Đường Thủy Thủy, em muốn đi đâu.”

“Trên núi có một cái miếu, nghe nói rất linh nghiệm.”

“Em không phải không tin thần linh sao?” Kỳ Minh bĩu môi, hần kỳ thật cũng rất tin phương diện này.

“Có đi hay không?”

“Ngừng, em đừng khóc, anh đi theo em.”

Đường Miếu cũng bị chọc cười, “Em nào muốn khóc, em chỉ là không cười.”

Kỳ Minh nhún nhún vai, cảm thấy không phải vấn đề của mình, “Em cười cũng giống như đang khóc, đừng nói không cười.”

“Em mới không khóc.” Đường Miếu hừ hừ, “Anh không đi thì em đi một mình.”

Kỳ Minh nhận mệnh theo sát cậu, nghĩ thầm vẫn là Tiểu Đường Miếu nắm vạt áo hần khóc thút thít trước đây đáng yêu hơn.

Kỳ Minh nhìn miếu thờ đầy người, cảm thấy Đường Miếu nói đúng, hương khói thực sự rất thịnh.

Nhưng là giờ này hần thực đau đầu.

Bên trong lại gặp phải Từ Giai Kỳ, Từ Giai Kỳ không tận tâm mà nắm tay bạn trai mới, cười cười khiêu khích với hần.

Kỳ Minh cảm thấy quả thực không biết làm sao, hần chỉ muốn cầu bình an sau đó Đường Thủy Thủy chạy đi đâu, nhanh như chớp đã không thấy tăm hơi, quả thật không buông tay được.

Thật sự có bản lĩnh a, đợi mười lăm phút Kỳ Minh tức giận nhìn Đường Miếu một thân mồ hôi trong ngày đông, “Đi! Đi!!”

“Đi ra ngoài rồi nói.”

Hai người bọn họ chuyển đến một con đường nhỏ, Kỳ Minh ôm cánh tay tà nghệ nhìn cậu, “Có thể nói đi? Đã chạy đi đâu?”

Đường Miếu từ trong túi lấy ra một sợi dây hồng buộc chặt cho hần.

“Làm gì làm gì?!: Kỳ Minh hoàn toàn bùng nổ, “Anh không phải con gái!”

Đường Miếu chưa từ bỏ ý định, hai người so tay mấy chiêu, Kỳ Minh một phen đoạt lấy dây hồng, “Anh cho em ném a.”

“Anh dám!” khoe miệng Đường Miếu mếu máo, đáy mắt bắt đầu bốc hơi nước.

Kỳ Minh: “.....” Hần vẫn..... thực không dám.

“Đừng khóc đừng khóc, em nói trước là đang làm gì.”

Mắt Đường Miếu hàm chứa lệ đoạt sợi dây hồng lại, “Đưa tay!”

Kỳ Minh nghĩ thầm trước tiên nghe lời cậu cũng tốt, quay đầu lại tháo ra.

Đường Miếu cho rằng hần thuận ở tay trái, nghiêm túc mà thắt dây hồng, “..... Cầu tên đề bằng vàng.”

Kỳ Minh đương nhiên không phát hiện thần sắc Đường Miếu hơi chột dạ, hần chỉ là cảm thấy Đường Miếu thắt thực thành kính, đột nhiên lại không muốn đánh gãy.

“Này, của em đâu?” Kỳ Minh đuổi kịp Đường Miếu. nắm bả vai cậu, “Anh cũng thắt cho em.”

“..... Loại đồ vật này nào có thể tự cầu cho mình?” Đường Miếu nhỏ giọng than thở nói.

Kiều Minh: “.....” Tên đề bằng vàng không cầu cho mình? Hần giống như loại cần người cầu cho mình sao
.....

“Em không phải muốn thi A đại sao?”

“Phải.” Đường Miếu có tật giật mình còn khẩn trương kéo căng dây hồng, không có nghiên cứu kỹ vấn đề của Kỳ Minh.

“Em giúp anh học bổ túc được không? Yêu cầu không cao, trong top 10 là được.”

“A? Được.”

Kỳ Minh cuối đầu nhìn dây hồng trên tay trái của mình, kỳ thật cũng không mất mặt như vậy phải không. Tên đề bằng vàng cũng tốt.

Hắn không nghĩ, tiểu túi khóc nào đó lại điền sai nguyện vọng một lần nữa.

21. Quyển 3 - Chương 21: Bên Nhau

Kỳ Minh cảm thấy được đời này mình chưa từng liều mạng học như vậy, bất quá lần đầu tiên mình thi đỗ hạng mười nhìn gương mặt Đường Miếu vui vẻ tươi cười liền cảm thấy thực có giá trị.

Hắn tính toán điểm chuẩn vào A đại hắn là không thành vấn đề, nhưng là muốn cùng Đường Thủy Thủy học cùng chuyên ngành có chút khó.

Hắn quyết định đến lúc điền nguyện vọng nhất định phải trông chừng cậu, còn muốn nói cho cậu biết không cùng chuyên ngành cũng không gây trở ngại việc bọn họ bên nhau.

Về phần vì sao phải bên nhau mỗi ngày.

Kỳ Minh chưa bao giờ tự hỏi vấn đề này đảo mắt xem thường, không nên vô nghĩa nhiều như vậy? Tìm đánh sao?

22. Quyển 3 - Chương 22: Không Kinh Nghiệm

“Kỳ Minh, cuối tuần là ngày 14 tháng 2.” Đường Miếu chọc chọc Kỳ Minh đang làm bài tập.

“Ân, còn ba bài mẫu.” Kỳ Minh chưa bao giờ biết Đường Miếu cố chấp như vậy, một cái lễ tình nhân cậu đã quên chuyện thư tình, cũng may vừa vặn trùng với lễ mừng năm mới, Đường Miếu cũng không rối rắm, chỉ là lễ mừng năm mới năm nay hơi sớm, bọn họ cũng khai giảng sớm.

“Kỳ Kỳ Minh.” Đường Miếu nhìn chăm chăm hắn.

Kỳ Minh sợ nhất là biểu tình muốn khóc không thể khóc này của Đường Miếu, cảm thấy tính tình của mình càng ngày càng tốt, nhanh chóng giơ tay đầu hàng, “Anh không phải không có kinh nghiệm sao? Thư tình của những người khác anh cũng không hủy đi, chung quy anh cần phải chuẩn bị trước một chút.”

Ánh mắt Đường Miếu loàn loàn, cũng không còn ủ rũ, rất ngọt, “Nga, em cũng đã quên, em chỉ là muốn nhắc nhở anh không phải ba bài tập.”

Khi Kỳ Minh cẩn thận nghiêng lợi lại bồi thêm một câu, “bất quá anh còn nhớ rõ như vậy, vậy đừng quên, thi xong thử cho em đi.”

Kỳ Minh: “.....” Hắn! Muốn! Đánh! Người!

Chỉ là không thể đánh người khởi xướng, Kỳ Minh không vui.

23. Quyển 3 - Chương 23: Thích Ai

Đã thi xong một ngày, còn một ngày, Đường Miếu chạy tới trường thi của Kỳ Minh tìm hần ôn tập, kết quả nháy mắt bị một đồng vấn đề nan giải của lớp một vây quanh.

Kỳ Minh thờ ơ lạnh nhạt, mắt hứng mà hừ hừ, lúc ở hành lang gặp Khúc Dao vẫn là bạn cùng lớp với họ đang học bài.

Khúc Dao đầy kính mắt, “Ngày mau nghỉ lễ, cậu vẫn chưa chuẩn bị quà sao?”

“Mua chocolate thủ công, tiểu tử này kén ăn.....” Kỳ Minh đột nhiên dừng lại, trừng mắt nhìn Khúc Dao, “Tôi tại sao phải chuẩn bị quà cho cậu ấy?!”

“Chính là cậu không phải chuẩn bị sao?”

Kỳ Minh đột nhiên cảm thấy được hết đường chối cãi, một cơn sóng nảy lên bên tai, “Tôi cùng Đường Miếu không phải.....”

“Không phải cái gì?” Khúc Dao lơ đãng, cô là cận thị nhưng cũng không phải bị mù.

Kỳ Minh phản phản phục phục muốn nói ra lời biện giải, lại đột nhiên phát hiện hần nói không nên lời, hần biết hần cùng Đường Miếu không phải quan hệ tình nhân, chỉ là đột nhiên hần cảm thấy được mình rất không cam tâm.

Dựa vào cái gì bọn họ không phải quan hệ tình nhân?

Khúc Dao khó có được nổi lên lòng hiếu kỳ, “Bạn cùng phòng của tôi, quên đi..... Tôi lần trước có hỏi qua Đường Miếu, cậu ấy nói cậu ấy có người mình thích? Không phải cậu, tôi thật sự đoán không ra cậu ấy thích ai.”

“Đường Miếu thích.....”

Lại một lần nữa Kỳ Minh bị nghẹn, dấm chua dưới đáy lòng nháy mắt trào lên, Đường Miếu trừ bỏ ta dựa vào cái gì đi thích người khác?!

“Đường! Thủy! Thủy!”

Đường Miếu mờ mịt ngẩng đầu, vừa thấy biểu tình của Kỳ Minh, biết hần lại nổi giận, vội vàng đem sách bài tập dọn dẹp, thành thành thật thật chạy ra ngoài cửa.

Kết quả ngay tại trong dáng cười hiểu rõ của Khúc Dao, Đường Miếu bị Kỳ Minh kéo đến một mảnh đất trống. Thánh địa của tình lữ không có quản chế không có người tuần tra. Chẳng qua hôm nay đều đi ôn tập, nơi này ngược lại không có bóng người.

“Làm sao vậy?”

Kỳ Minh luôn luôn thẳng thắn, “Đường Thủy Thủy, em có phải là có người mình thích?!”

Đường Miếu chấn động một chút, phản xạ có điều kiện nói: “Đúng.... Đúng vậy.”

Kỳ Minh nghiêng răng, cảm thấy mình cũng bị Đường Miếu lây bệnh, đáy mắt chua xót, “Em thích ai?!”

“Không.... không nói cho anh.” Đường Miếu cúi đầu nhìn mũi chân của mình.

“Cô ta tốt ở chỗ nào? Em thích cô ta cái gì?!”

Ai ngờ đến tính khí Đường Miếu thật đúng là hay, ngẩng đầu quát: “Hắn chỗ nào không tốt?! Hắn chỗ nào cũng tốt! Bộ dạng đẹp trai, lại cao, còn có thể đánh nhau, thành tích cũng tốt, thể dục cũng tốt, còn có thể cho em ăn kẹo, em khóc còn có thể dỗ em, từ nhỏ có người khi dễ em hần đều ra mặt cho em, trừ bỏ có chút không lo lắng cho chính mình, chút chậm chậm, chút hung dữ. Hắn! Chỗ! Nào! Cũng! Tốt!”

Một tiếng rống này đều làm Kỳ Minh ù tai, ngốc ngếch mà ôm lấy cậu tránh cho cậu quá kích động, không dám tin nói: “Đường Thủy Thủy, em.... em, thích ai?”

Đường Miếu hừ một tiếng, cũng nhanh chóng tiết ra nước mắt, “Tự mình nghĩ đi.”

Kỳ Minh là chậm chạp chứ không ngốc, chạy nhanh đuổi theo, đột nhiên đỏ mặt không biết nói gì cho tốt, từ trong túi lấy ra một viên kẹo lột vỏ ra đút vào trong miệng Đường Miếu, không đợi cậu nói chuyện, lợi dụng khí thế sét đánh không kịp bưng tai ba một cái hôn lên miệng cậu, “Khụ, anh ném thử kẹo anh mua ăn ngon không.”

Đường Miếu trơ mắt nhìn Kỳ Minh chạy đi, đột nhiên nở nụ cười, hướng về phía Kỳ Minh hô to, “Chú Kỳ nói, các anh là xã hội đen, cũng không phải lưu manh.” Vừa lòng thấy Kỳ Minh lão đảo từng bước.

Đường Miếu lấy đầu lưỡi ném kẹo, thật sự rất ngọt a.

24. Quyển 3 - Chương 24: Gửi Miếu Miếu

Kỳ Minh trở lại trường thi, tất cả mọi người đang tự học, hắn lấy ra một bản nháp, lúc trước cũng chưa từng viết thư tình, cuối cùng có linh cảm.

Hắn trịnh trọng tính toán viết thư tình nháp —

Gửi Miếu Miếu:

Thích

Ngồi bút dừng lại ở chữ này, nhin không được cào cào tóc, hắn như vậy quá lãng mạn hay không? Nhưng mà không có từ gì có thể diễn tả tâm trạng hiện giờ của hắn.

Lúc định hạ bút xuống viết tiếp, điện thoại Kỳ Minh vang lên.

Kỳ Minh vừa thấy là lão gia tử gọi, lấy sách chặn bản nháp, ra hành lang nghe.

“Uy, ngài nói gì?..... Mẹ đột nhiên té xỉu? Được, tôi lập tức trở về.” Kỳ Minh biến sắc, không lấy đồ vật gì, lập tức treo tường bắt taxi về nhà, hắn đời này chưa từng nghe qua thanh âm cấp bách như vậy của cha mình.

Ở trên xe mới nhớ tới phải nói một tiếng với Đường Miếu, bằng không tiểu tử kia sẽ lo lắng.

Kỳ Minh chỉnh sửa giản lược bớt, cuối cùng viết —

“Miếu Miếu, mẹ anh phát sốt, trong nhà không có ai, anh muốn trở về, sáng mai trực tiếp tới trường thi. Em yên tâm ôn tập. Thư tình ngày mai nhất định viết cho em.”

Tiểu tử kia nhìn thấy hai chữ Miếu Miếu nhất định sẽ thẹn thùng đi, đường xa hắn không thể đỡ người được.

25. Quyển 3 - Chương 25: Chờ Anh.....

Cuối cùng giờ tự học chấm dứt, Đường Miếu gọi điện thoại cho Kỳ Minh, cậu đúng là thẹn thùng, chỉ là cậu cũng lo lắng cho tình hình của Kỳ bá mẫu, người hầu Kỳ gia nhiều như vậy, làm sao có thể chọn ngay thời khắc mấu chốt mà gọi Kỳ Minh trở về, hay là thân thể có bệnh nặng gì?

Thật lâu Kỳ Minh mới nghe máy.

“Uy?”

“Kỳ Minh, a di không có gì đi?”

“Không có bệnh gì, bệnh cũ tái phát, muốn nói chuyện điện thoại với bà không?”

“Được.”

Kỳ Minh đem điện thoại đưa cho Kỳ mẫu, chợt nghe Kỳ mẫu dặn dò Đường Miếu phải chú ý thân thể, quen nhiều bạn một chút, ăn nhiều một chút cậu rất gầy.....

Kỳ Minh lấy lại điện thoại, “..... Miếu Miếu.”

“Vâng?” Đường Miếu nghe bên kia có chút âm ỉ, nếu không phải rất âm ỉ, phỏng chừng có thể nghe thấy thanh âm run rẩy của Kỳ Minh.

“Không có việc gì, anh.....” Kỳ Minh chật vật cúi đầu, không cho cha mẹ nhìn thấy hốc mắt đỏ ửng của mình, “Chờ anh trở về.”

“Anh là lạ.... Kỳ Minh anh thật sự không có gì gạt em?” Đường Miếu cảm thấy có điều gì.

“Anh làm sao không bình thường? Chỉ là..... Bởi vì viên kẹo kia rất ngọt.” hấn sợ về sao có thể không ăn được viên đường ngọt như vậy nữa.

Lúc hấn bỏ điện thoại xuống, ngay cả hốc mắt Kỳ mẫu đều đỏ, vỗ vỗ tay hấn, “Tiểu Miếu thật là một đứa nhỏ tốt, đáng tiếc.....”

Thần sắc Kỳ phụ thật nghiêm túc, “Con quyết định rồi sao?”

Kỳ Minh nghẹn ngào, trong yết hầu phát ra thống khổ, móng tay hung hăng cắm vào lòng bàn tay, lúc này đau đớn mới có thể làm cho hấn bảo trì thanh tĩnh.

“Cha biết quan hệ của các con..... Được rồi, nhưng là bởi vì nguyên nhân như vậy, cha mới đề nghị con.....” Kỳ phụ cuối cùng cũng không có tàn nhẫn mà đem quan hệ phía sau của bọn họ làm rõ.

“Con nghĩ tốt rồi.” Kỳ Minh mạnh mẽ ngắt đầu, nhắm lại hai mắt đỏ bừng, “Con đi cùng các người.”

26. Quyển 3 - Chương 26: Tin Tưởng Anh

Một giấc này Đường Miếu ngủ không ngon, buổi sáng hơn năm giờ liền tỉnh, trong di động chỉ có một tin nhắn ngắn của Kỳ Minh, không có nội dung khác chỉ có hai chữ —— Miếu Miếu.

Đường Miếu gọi lại cho Kỳ Minh, điện thoại vẫn trong trạng thái tắt máy.

Mất hồn mất vía mà giải một bài tập, di động run một chút, Đường Miếu chưa bao giờ dám tin tưởng cậu có một ngày sẽ làm ra loại chuyện vi phạm quy chế thi, không chỉ mang điện thoại vào phòng thi, còn mở âm thanh, thậm chí trong nháy mắt tiếng điện thoại vang lên, Đường Miếu trộm mở ra, chỉ có một tin nhắn —— tin anh.

Kỳ Minh cắn răng bẻ gãy sim, hấn sợ hấn tiếp tục viết sợ là sẽ không biết nên viết cái gì, hấn vô cùng tiếc nuối rồi lại vô cùng may mắn, lá thư tình kia cũng chưa có viết xong.

Hấn lần đầu tiên hy vọng thần linh linh nghiệm, hấn hy vọng Miếu Miếu của hấn, có thể thuận lợi bình an thi đậu A đại cuộc sống trôi chảy như ý.

Đường Miếu cảm thấy huyết thái dương nhảy dựng, ngay cả bài thi cũng không kịp nộp, tông cửa xông ra, lão sư gọi cậu ở phía sau, nói còn mười phút nữa mới có thể nộp bài, cậu làm sao có thể quản nhiều như vậy.

Lúc cậu mới vừa lên taxi, liền nhận được tin nhắn của mẹ mình, “Tiểu Miếu? Mẹ có nấu canh cho con, giữa trưa trở về một chút.”

Không đúng, rất không đúng. Giống như mẫu thân Kỳ Minh sẽ không vì cảm mạo thông thường mà gọi hấn về, mẹ của cậu lại không tài nào biết rõ cậu đang thi, buổi chiều còn có một tiết học mà gọi cậu trở về, chỉ vì một chén canh.

“Lái xe, đổi địa chỉ.”

Đường Miếu nhìn hướng về nhà, không ngừng có xe cảnh sát chạy nhanh, cậu đột nhiên nhớ lại khi ở trường từng gặp thoáng qua một cảnh sát, khi đó cậu còn tưởng rằng là vì duy trì trật tự trường thi, nhưng hiện tại ngẫm lại cũng không phải là thi đại học, làm sao có thể?!

Huyết thái dương Đường Miếu nhảy thành thịch, cắn chặt răng, không để cho mình khóc lên, lúc này khóc có lợi ích gì!

“Mẹ.....”

Mẹ Đường lúc nhìn thấy cậu, hiển nhiên là tinh thần luống cuống, “Con sao lại về nhanh như vậy.....”

Đường Miếu miễn cưỡng cười, “ Con nộp bài thi sớm.” Mẹ Đường đương nhiên thực yên tâm với thành tích của con, ‘Vậy là tốt rồi, ừ..... mẹ đi phòng bếp nhìn chút.’ Bà có chút xấu hổ, kỳ thật và căn bản là không biết vì cái gì Đường Chiến muốn con trai lập tức về nhà.

Đường Miếu nhìn thoáng qua bao công văn trên ghế salon, “Ba con ở nhà?”

“Ừm, ông ở lâu hai thay quần áo.”

Điện thoại trong túi công văn vang lên, Đường Miếu gọi một tiếng, “Ba, điện thoại của ba,” muốn lấy điện thoại ra trước, kết quả thấy được tờ giấy trong túi công văn.

Ánh mắt Đường Miếu đều đỏ lên, nắm chặt lấy tờ giấy kia, nhìn một lần rồi một lần.

Kỳ Thiên. Tên thực bình thường, nhưng Đường Miếu biết, thực trùng hợp là tên cha của Kỳ Minh cũng là tên này, cậu vô số lần gọi chú Kỳ. Ảnh chụp cũng giống như lần trước chính mình nói. “Kỳ thật chú thực văn minh.’ Thật trùng hợp.

Bên phải một con dấu màu đỏ ký tên của cha mình: Đường Chiến.

“Tiểu Miếu.” Lúc Đường Chiến bước nhanh xuống thì biết đã chậm.

“Đây là sự thật?” Đường Miếu cắn răng nói.

“Thật sự, buổi sáng hôm nay mới vừa giao cho ba.”

Đường Miếu biết cha mình luôn luôn nói sự thật, cho nên này nhất định là sự thật.

Tờ giấy đó là, lệnh truy nã.

27. Quyển 3 - Chương 27: Vì Em

Ba ngày sau, Đường Miếu lại cùng ba mình ngồi chung trên một bàn cơm.

Đường Chiến muốn nói lại thôi nói: “Bạn của con.....”

Nhìn hai mắt Đường Miếu sưng đỏ, Đường Chiến cũng cảm thấy trong lòng xoắn thành một đoàn, “Cũng là vì tốt cho con.”

“..... Con biết.” Đường Miếu thấp giọng gật đầu, giống như là cũng là vì tốt cho cậu, cho nên trước tiên gọi cậu trở về, chỉ sợ ông đã bị cảnh sát gần hỏi lúc làm hành vi quá khích.

“Kỳ Minh là một đứa nhỏ tốt, chỉ là có chút chuyện.....” Đường Chiến cũng thực bất đắc dĩ, Kỳ Minh đương nhiên là vô tội, nhưng Kỳ Thiên chạy, giữ lại Kỳ Minh, tất cả mọi người chỉ biết theo dõi hẩn, lần này án tử quá lớn, liên quan đến ám sát quan viên quan trọng, Kỳ Minh ở lại chỉ là càng thêm không tốt, mà Kỳ Minh không dễ chịu, chẳng lẽ Đường Miếu có thể dễ chịu sao, hơn nữa thân phận Đường Miếu mắc cảm, liên quan đến Đường gia đều bị liên lụy.....

Đường Chiến đương nhiên rất quen thuộc Kỳ Minh, tuy rằng lập trường của trường bởi hai nhà khác nhau tận lực không gặp mặt, nhưng Kỳ Minh cũng là ông nhìn từ nhỏ đến lớn, người trong mắt ông, trong mắt của con ông, làm sao Đường Chiến không nhìn thấy rõ.

Trước kia Đường Chiến chỉ là nghĩ, đi từng bước xem từng bước, nhưng ngày hôm qua bọn họ điều tra ra thông tin và tin nhắn của Đường Miếu và Kỳ Minh, ông mới lần đầu tiên cảm thấy được Kỳ Minh là một nam nhân, cũng là lần đầu tiên nhìn thẳng vào tình ý của Kỳ Minh dành cho Đường Miếu.

Đôi khi rồi đi mới là phương thức tốt nhất thành toàn lẫn nhau.

Chẳng sợ ngày nào đó Kỳ Minh lộ ra chút gì với Đường Miếu, hiện tại Đường Miếu cng4 không thể an ổn ngồi ở nhà.

“Con muốn quay về trường.” Đường Miếu chưa ăn vào hộp cơm, liền đứng dậy.

“Đường Miếu.”

“Con sẽ không làm chuyện gì ngốc nghếch, con còn muốn cùng anh ấy thi vào đại học, lại nó Kỳ Minh cũng không chết, đúng không?”

Đường Miếu sau này hồi tưởng lại, cậu đại khái là ra dáng rất bình tĩnh mà trực tiếp.

Từ đó về sau, hai từ Kỳ Minh trở thành cấm kỵ của Đường gia.

28. Quyển 3 - Chương 28: Kẻ Đại Lừa Đảo

“Uống nước.”

Đường Miếu hốt hoảng một cái, ngẩng đầu nhìn cũng không phải là người cậu tâm tâm niệm niệm, là Khúc Dao.

Khúc Dao nghĩ nghĩ, “Hắn sẽ không hy vọng cậu như vậy.”

Đường Miếu im lặng, cậu hiện tại không phải làm sách bài tập của mình, mà là của Kỳ Minh, ở mặt sau cũng có một tờ giấy nháp, mặt trên viết —— Gửi Miếu Miếu: Thích

Kỳ Minh anh là kẻ lừa gạt, anh rõ ràng nói qua sẽ viết thư tình cho em.....

Đường Miếu nhận nước ấm, uống một ngụm, đem tất cả ủy khuất chua xót tưởng niệm cùng vui vẻ bị thương đều nuốt vào bụng, nhìn Khúc Dao nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.”

Đợi cho Khúc Dao rời đi. Đường Miếu gởi cho cha mình một tin nhắn ——

Ba ba, con không sao, ngài yên tâm công tác đi.

Từ khi Kỳ Minh gặp chuyện, cậu lần đầu tiên gọi ba ba.

Mà Đường Chiến đứng ở văn phòng nhận được tin nhắn có một tia hốt hoảng, Tiểu Miếu của ông trưởng thành, chỉ là cái giá có chút đau thương.

“Đường cục?”

“Tiếp tục tìm kiếm tung tích của Kỳ Thiên, một khi phát hiện lập tức báo cho bộ ngoại giao.”

“Vâng, tôi lập tức đi an bài.”

“..... Từ từ, cậu thăm vấn Diêu Lâm một lần nữa, nhìn hắn chứng cứ của hắn có trùng khớp hay không.”

“Vâng.”

29. Quyển 3 - Chương 29: Đã Xong

Gần tới ngày thi đại học, lớp 12 ban A thực im lặng, bởi vì thiếu một người.

Đường Miếu trước kia là học bá thông minh, mà hiện tại nghiêm nhiên biến thành học bá mất ăn mất ngủ.

Khúc Dao đã leo lên hạng thứ hai thử tài, đại khái mình đời này cũng không trông cậy vào việc đứng thứ nhất. Trừ phi trộm đề thi (Hạ chém chém chém đó), Đường Miếu lần đầu tiên xuất trận đã nằm trong top 100, nhưng là những người khác cũng không có vui vẻ, người cùng thi đỗ một môn, có cái gì đáng kiêu ngạo chứ?

Trước ngày thi đại học ba ngày, có người nhẹ nhàng nói: “Đường Miếu, sinh nhật vui vẻ.”

Đường Miếu giật mình, “Cám ơn.”

Khúc Dao nhìn Đường Miếu càng ngày càng trở nên thật bình tĩnh, sẽ cười nhưng mà sẽ không khóc, đột nhiên bắt đầu hoài niệm cảnh tượng một người khóc sụt sùi một người nóng nảy tặc mao.

Thật hy vọng có một ngày nào đó cô được ôn lại.

Chỉ là, cấp ba của bọn họ đã hết rồi.

30. Quyển 3 - Chương 30: Mang Theo Anh

Giữa B thị truyền rất nhiều tin bát quái, nhưng là một lần kia của bọn họ, nổi danh nhất chính là, người thi đỗ đầu đại học lại vội vã trở về thổ lộ với người đứng thứ hai trong ban.

“Khúc Dao.” Đường Miếu thử hỏi hể đem Khúc Dao còn đắm chìm trong bảng thông báo thi đỗ kêu lên, “Nhanh giúp tôi cái này.”

“Cái gì?”

Đường Miếu cắn răng, “Tôi nhớ rõ cậu nói ca ca cậu học máy tính.”

“Đúng.” Khúc Dao gật đầu.

“Giúp tôi tra cái địa chỉ IP, cầu cậu.”

Khúc Dao nhanh chóng gật đầu, trên giấy ghi một địa chỉ thư.

“Đây là....”

Đường Miếu nhớ tới buổi tối trước kì thi đại học ba ngày Đường Miếu nhận được một tin nhắn ——

“Miếu Miếu, sinh nhật vui vẻ. Mang theo phần của anh cùng thi đỗ A đại.”

Khúc Dao thấy vẻ mặt Đường Miếu không nói gì thêm nữa, “Được..... Tôi sẽ giữ bí mật.”

31. Quyển 4 - Chương 31: Vãn Tốt

Đường Miếu về đến nhà, xoa xoa tóc, bên ngoài trời mưa thật lớn.

“Luận văn thế nào?” Đường Chiến quan tâm hỏi một câu.

“Vãn tốt.”

Đường Chiến bật cười, Đường mẫu cũng nhin không được lắc đầu, “Con đứa nhỏ này.”

‘Vãn tốt’ của Đường Miếu khiến cậu trở thành thủ khoa kì thi đại học của B thị, trúng tuyển vào A đại trường tốt nhất, khiến cho cậu vượt mọi chông gai cầm học bổng quốc gia bốn năm.

Tất cả mọi người muốn cậu một đường học lên tiếp hoặc là xuất ngoại đào tạo chuyên sâu, Đường Miếu lại lựa chọn gãy dựng sự nghiệp, cha Đường mẹ Đường cũng chỉ có thể tùy cậu, sau khi thi vào đại học Đường Miếu càng ngày càng có chủ ý.

Đôi khi, Đường mẫu đã hoài nghi, tiểu nam hài thích khóc ngày xưa đến tột cùng có phải là con của mình không?

Mỗi lúc thế này, Đường Chiến lại trầm mặc, giúp Đường Miếu chắn đầu sóng ngọn gió, “Con trai thích là quan trọng nhất.”

“Sinhh nhật muốn trải qua như thế nào? Có muốn mời bạn học đến nhà chơi hay không?” mẹ Đường hỏi cậu, Đường Miếu ngẩn ra, nguyên lai ngày mai là sinhh nhật của mình, lắc lắc đầu, “Ở nhà tùy tiện ăn uống chút là được.”

“Bạn học đâu? Có mời hay không?” Mẹ Đường còn nhớ trước kia Đường Miếu thường xuyên mang Kỳ Minh về nhà, chuyện Kỳ Minh bà cũng biết, nhưng cũng không biết nội tình.

“Ăn cơm đi.” Đường Chiến gấp rau cho Đường Miếu, “Con đã lớn, muốn làm như thế nào thì cứ làm như vậy.”

“Cảm ơn ngài.” Đường Miếu cúi đầu ăn một ngụm cơm.

Ăn cơm xong, Đường Miếu cùng cha mẹ xem một chút tin tức, mẹ Đường lẩm nhẩm nói: “Con thật sự không thi cảnh sát? Dù sao hai anh trai cùng ba của con đều có thể giúp con một chút.” Địa vị của Đường gia hiện nay sao không giúp đỡ được.

Tươi cười của Đường Miếu phai nhạt đi rất nhiều, nhìn không ra cảm xúc, “Không được, mẹ, con có chút mệt, đi lên lầu trước.”

Đường Chiến thở dài một hơi, đáy mắt âm đạm tối tăm.

32. Quyển 4 - Chương 32: Đùng Khóc

Đường Miếu một đêm không ngủ, ánh mắt cậu nháy cũng không nháy mà nhìn chăm chăm máy tính, tải lại hòm thư hết lần này đến lần khác cũng không thấy xuất hiện thư mới.

Cậu cảm thấy ngực có chút đau, ần ần mà đau đớn.

Kỳ Minh vì sao lỡ hẹn?

Đường Miếu kỳ thật cái gì cũng không biết, cậu chỉ biết hằng năm khi sinhh nhật cậu đều nhận được một bưu kiện xa lạ, bưu kiện vĩnh viễn không thể hồi âm——

Đường Thủy Thủy, sinhh nhật vui vẻ.

Kỳ Minh, anh tên hỗn đản này!

Đường Miếu cắn cắn môi đè ép tất cả cảm xúc, hai năm khi vừa mới bắt đầu, lúc đó Kỳ Minh còn có thể nói với cậu —— Miếu Miếu sinh nhật vui vẻ. Anh rất nhớ em hay là chờ anh trở lại.

Chính là hiện tại cũng đã biến thành Đường Thủy Thủy.....

Đường Miếu biết trong đó có sự khác nhau, Kỳ Minh muốn mình quên hẳn.

Quên đi một đêm vượt ranh giới kia.

Kỳ Minh! Anh chính là một tên hỗn đản!

Nếu..... Anh gửi thư chúc em sinh nhật vui vẻ, gọi em là gì cũng được, em cũng không khóc.

Chỉ có thể nói Kỳ Minh tự mình đổ Đường Miếu, chẳng sợ đường xa đâu?

Một phút trước khi qua ngày mới, Đường Miếu rốt cục nhận được bưu kiện của Kỳ Minh ——

Đường Thủy Thủy, sinh nhật vui vẻ.

Mà ở cuối bưu kiện, còn có một câu ——

Miếu Miếu, anh rất nhớ em.

Đường Miếu an tâm mà ngủ, cậu đã gần hơn ba mươi sáu giờ chưa ngủ.

Kỳ Minh, em cũng nhớ nha.

Tuy rằng anh là cái hỗn đản, thì sau đó ai có thể thấy a?!

33. Quyển 4 - Chương 33

“Em trai nhỏ đâu? Hẹn hò?” Đường Túc Hoắc vừa mới vào nhà liền reu ghẹo nói.

“Tuyệt lớn như vậy, có thể phủ kín núi hay không a.” Mẹ Đường lo lắng mà nhìn thời tiết bên ngoài.

“Lại đi núi, thích cái gì, vội vàng đi núi chơi lễ tình nhân?”

“Lễ tình nhân gì?” Đường Chiến hỏi ra miệng.

“Chú, ngài không phải lạc hậu như vậy a? Mười bốn tháng hai là ngày lễ tình nhân phương Tây a.”

“Mười bốn tháng hai.....” Đường Chiến làm sao có thể không nhớ rõ, sáng sớm ngày đó ông vừa ký tên lệnh truy nã. “Là ngày lễ tình nhân sao.....”

Ông nhìn tuyết rơi như lông ngỗng ngoài trời có chút mờ mịt.

“Cũng không biết Đường Miếu có thể về ăn bữa tối hay không.” Mẹ Đường thở dài nói: “Vẫn mời khách a.”

“Hủy bỏ.” Đường Chiến đứng dậy nói.

“Cái gì?” Mẹ Đường ngạc nhiên nói.

“Tôi nói hủy bỏ.” Đường Chiến nghiêm túc ngậm đưa ra chỉ lệnh.

“Đường Chiến anh có ý gì a?” Mẹ Đường lúc này thật sự nóng nảy, “Tiểu Miếu lớn như vậy ngay cả một người bạn gái đều không có, hồi hồi đều là trước lập nghiệp sau thành gia, hiện tại nghiệp cũng đã lập, Tiểu Miếu đều đã hai lần, chung quy vẫn phải thành gia đi? Cho dù không muốn kết hôn cũng phải có một người bạn giá trước a.”

Đường Chiến không biết nên giải thích vấn đề này như thế nào, nhưng là ông cũng không nhẫn tâm chém thêm một dao vào tâm của con trai.

Đường Túc Hoắc mơ hồ biết chuyện, bắt đắ dĩ nhún vai, “Chú, chậm rồi, người đã ở trên lầu.”

34. Quyển 4 - Chương 34: Cầu Bình An

“Thí chủ, hôm nay tuyết lớn, đạo quan không mở.” tiểu đạo đồng thò ra cái đầu nhỏ mở cửa dò xét.

“Vậy sao?” Đường Miếu mờ mịt, “Đa tạ.”

Qua một lúc lâu sau, tiểu đạo đồng lại mở cửa, nhìn Đường Miếu còn đứng tại chỗ, bởi vì muốn đi vào, dù đã thu vào, lúc này trên này trên người đầy tuyết, làm người ta không đành lòng, “Thí chủ thành tâm, đi theo tôi vào.”

“Cảm ơn tiểu đạo trưởng.”

Lỡ tai tiểu đạo đồng đổ lên, có chút ngưng ngưng.

Đường Miếu cung kính quỳ xuống, kỳ thật cậu cái gì cũng không cầu, hàng năm ngày này bắt quá cầu cho một người bình an.

“Thí chủ, tôi nghe nói hôm nay là lễ tình nhân.”

“Vậy sao?” Đường Miếu có chút sợ sệt, cậu chỉ nhớ rõ hôm nay là ngày Kỳ Minh rời đi.

Đã mấy năm? Bảy năm đi. Tám năm kháng chiến giành thắng lợi, cũng không biết cậu có thể chờ Kỳ Minh trở về hay không.

“Thí chủ muốn cầu nhân duyên hay không? Nguyệt lão miếu phía sau đại điện rất linh nghiệm.....”

Kỳ thật Đường Miếu đã tới nơi này, lớp 11 năm ấy cậu chuẩn đến báo miếu Nguyệt lão, Kỳ Minh còn phát hỏa với cậu.

Năm đó cậu cầu người cậu tâm niệm cũng có thể yêu thích cậu, linh nghiệm rồi cậu còn chưa có trở lại tạ lễ.

Lúc này cậu cầu đừng để cậu chờ lâu như vậy, tuy rằng vô luận là bao lâu cậu cũng chờ.

“Thí chủ, cầu một sợi dây hồng sao?”

Đường Miếu cười cười, “Tôi đã cầu một cái rồi.”

Cúng tiền công đức, Đường Miếu theo tiểu đạo đồng rời đi, lúc đóng cửa, tiểu đạo đồng hiểu kỳ nói: “Dây hồng kia linh nghiệm không?”

“Linh nghiệm.”

Cậu lúc trước tham lam cầu được cùng Kỳ Minh bạch đầu giai lão.

“Ngu ngốc, loại đồ vật này có tự mình cầu cho mình.”

35. Quyển 4 - Chương 35: Thực Đau Lòng

“Cậu nói cái gì?” Đường Miếu hoàn hồn.

Nữ sinh tính tình tốt trả lời: “Cậu sau này có tính toán gì không? Định cư ở B thị sao?”

Đường Túc Hoắc cười nói: “Tiểu Miếu đời này phỏng chừng cũng chưa từng sống cuộc sống ở đâu ngoài B thị.”

“Cho nên không có thử qua, mới muốn ném thử, đúng hay không? Anh hai.” Đường Miếu tiếp lời của hắn.
“Tôi còn trẻ, cậu đừng trối chết tôi, biết cậu hâm mộ tôi, đáng tiếc, Đường cảnh quan.”

Đường Túc Hoắc nghiêng rằng, cậu có biết hay không đây là đang giới thiệu đối tượng chi cậu a?

Nữ sinh biến sắc, hỏi: “Cậu về sau muốn phát triển ở đâu?”

“Xuất ngoại đi.” Đường Miểu lạnh nhạt nói: “Anh trai so với tôi yên ổn hơn, anh hai vẫn chưa có bạn gái đúng hay không?”

Đường Túc Hoắc: “.....” hắn còn chưa chơi đủ đâu!

“Tiểu Miểu, cậu.” Mẹ Đường có chút lo sợ không yên, bà đột nhiên phát hiện mình càng ngày càng không hiểu được đứa con từ nhỏ đã yếu ớt đến lớn.

“Con muốn xuất ngoại?” Đường Chiến nghiêm túc nói.

Đường Miểu gật gù đầu, “Vài năm nay kiếm tiền được lắm, đến lúc đó đem bán công ty, xuất ngoại chơi một vòng.”

Đường Chiến một lần nữa nhìn kỹ đứa con của mình, nguyên lai ngay từ đầu nó đã có chủ ý như vậy.....

“Ba, đừng nhìn con như vậy, còn chưa có xác định đâu, con biết được nơi đầu tiên con đi xuất ngoại là ở đâu.”

Tên hỗn đản Kỳ Minh này, căn bản là không tiết lộ cho cậu nửa chữ, IP mỗi lần cùn không cùng một quốc gia.

Cậu đoán được, người nợ nhất định là gửi xong bưu kiện, nhanh chóng gửi cho một người ở quốc gia khác, một là vì an toàn lo lắng, hai là không muốn cậu tìm được.

Thực hỗn đản, chỉ là cậu cũng thực đau lòng.

36. Quyển 4 - Chương 36: Từ Bỏ

“Tiểu Hoắc, này đưa cho em trai con.” Đường Chiến gạt tàn thuốc.

“Tiểu Miểu?”

“Dạ, đi thôi.”

“Chú, này còn ở thời kì mã hóa!” Đường Túc Hoắc nóng nảy.

“Coi như người cha này bồi thường cho nó đi.”

Đường Túc Hoắc nói không ra lời, bữa tối ngày đó đương nhiên là tan rã trong không vui, tuy rằng Đường Miểu đi vòng quanh thế giới cũng tốt, nhưng đáy lòng của mỗi người đều bất n.

Sau khi ăn xong bữa tối, Đường Miểu đang nói mạnh khỏe nói chuyện, lại trực tiếp té xỉu trên ghế sa lon, sốt bốn mươi độ, làm cho Đường Miểu mê sảng, những thứ khác đều nghe không rõ, chỉ có một từ ‘Kỳ Minh’ một lần lại một lần đều rất rõ ràng.

Đường Chiến rốt cục đem mọi chuyện nói ra, Đường Miểu cũng không biết chuyện này, tóm lại sau này người trong nhà đối với hôn sự của cậu liền im lặng không nói gì nữa.

“Đây là cái gì?” Đường Miểu thấy khách trong nhà ít dần.

“Ba của em bảo anh đưa cho em.”

Đường Miểu giật mình mà nhìn văn kiện tuyệt mật kia, lắc lắc đầu, ‘Lấy về đi, em lúc trước cũng chưa từng trách qua ông ấy.’

“Tiểu Miểu thật sự là trưởng thành rồi.” Đường Túc Hoắc xoa đầu của cậu, “Anh hai thật hoài niệm bộ dáng khóc nhè của em.”

Đường Miếu mím môi: “Em đã không còn khóc.”

“Đã biết rồi.” Đường Túc Hoắc xoa tay, “Anh đây trở về báo cáo kết quả công tác, bắt quá Tiểu Miếu em cũng quá không có suy nghĩ, lần trước giao cho anh một cái phiền toái lớn như vậy, ngay cả viên kẹo cũng không mời anh ăn.”

Đường Miếu thích ăn kẹo đại khái là mọi người trong dòng họ đều biết được.

Đường Miếu bắt đắc dĩ nhìn nhìn anh hai của cậu càng sống càng thụt lùi lại, “Em đã không còn ăn kẹo.”

“Miệng lại kén ăn?” Đường Túc Hoắc trên ghé nói.

“Bỏ rồi.”

Thật sự bỏ rồi, cậu sợ viên kẹo khác sẽ không có hương vị như viên kẹo kia, cậu sợ lại nhớ không ra viên kẹo của Kỳ Minh, cái hôn kia.

37. Quyển 4 - Chương 37: Đợi Được Rồi

Lệnh truy nã hủy bỏ.

Đường Chiến nhìn văn kiện đăng báo, thậm chí có một loại hương vị khổ tấn cam lai.

Cấp dưới không giải thích được, vì cái gì Đường bộ trưởng nhậm chức cảnh sát trưởng B thị bị một cái án sai thế nhưng có thể làm ông cao hứng như vậy, tuy rằng ông cũng tranh thủ thật lâu hạ lệnh cho bọn họ tra án này.

Nhưng hướng nghiêm trọng mà nói là cái án sai, phải truy trách nhiệm a.

Chỉ là trong lòng của bọn họ cũng biết rõ ràng, án kiện năm ấy nhiều hơn là tranh giành lợi ích.

Chính là kẻ phạm tội thật sự Diêu Lâm vừa mới chịu hình phạt, tự sát trong ngục giam còn lưu lại một huyết thư, làm nhân chứng giả và chứng cứ giả, còn chỉ ra phe phái chủ mưu sau lưng.....

“Đường bộ trưởng, ngài vẫn muốn kí tên.”

“Kí, đương nhiên phải kí.”

Khóe mắt Đường Chiến phấp phất quang.

38. Quyển 4 - Chương 38: Italy

Nhân viên của Đường Miếu cảm thấy lão bản của mình mỗi ngày đều không vui vẻ.

Đương nhiên không phải nói tính khí cậu nóng nảy, mà là nói cậu luôn rủ mắt xuống, nhìn qua cũng không vui.

Đương nhiên, bọn họ cũng chỉ dám suy nghĩ một chút, dù sao lão bản của bọn họ thật sự hung dữ.....

Là cái loại hung dữ cười cũng có thể làm cho người ta đổ mồ hôi lạnh.

“Boss. Có một hợp đồng, đối phương hy vọng ngài có thể ra mặt.”

“Hợp tác cái gì?” Đường Miếu cũng không ngần ngại đầu lên nói.

“Chính là công ty trước kia của Italy, đối phương thực sự khủng hoảng, phương án hợp tác đều sửa lại tốt.”

“Lão bản bọn họ ra mặt sao?”

“Đối phương nói không.”

Đường Miếu cười lạnh, “Kêu Khúc Dao ra mặt đi.”

“Chị Khúc còn đang nghỉ ngơi.....” Bí thư yếu ớt nhắc nhở cậu.

“Ngài kỳ thật đi một chút cũng tốt.”

“Tôi không rảnh, tôi ngày đó phải đi thi.”

Bí thư: “.....” ngài có thể cho phạm nhân chúng tôi một con đường sống hay không?

Đường Miếu từ đại học bắt đầu thi toefl cùng ielts, nhưng mà cậu cũng chỉ thi, đợi đến khai giảng lại thi một lần. Nhưng cũng không thấy lão bản có tính toán du học hoặc di dân, chắc hẳn vậy, bí thư cảm thấy được cậu chỉ là vì cuộc thi mà thi, miệt thị các cô cái loại đi thi mà thiếu chút nữa là học lại.

Đường Miếu vừa mới thi xong nhận được điện thoại liền vọt vào văn phòng của anh hai cậu, “Tra được?”

“Hắn ở lại Italy hai năm.”

Đường Miếu nghĩ đến bưu kiện gần nhất hai năm không có một lá xuất phát từ Italy, liền nhin không được nổi giận.

Tên hỗn đản này.

“Cảm tạ.”

“Tiểu Miếu, nếu mọi chuyện đều đã qua, tìm được hắn liền dẫn hắn trở về đi.”

Đường Miếu chỉ cười cười, nếu Kỳ Minh thật sự không muốn, cậu sẽ không miễn cưỡng.

Tiếng Italy hẳn là sẽ không khó học đi.

39. Quyển 4 - Chương 39: Xã Hội Đen

“Đại vương.”

Tâm tình Đường Miếu tựa như rất vui vẻ mà cười đùa, “Miễn lễ.”

“Đại vương cầu cứu trận này a, lần trước chị Khúc cũng chưa thu phục được, lần này càng khó hơn.”

“Cao như vậy cường trấn như vậy, quần áo màu đen mắt kính màu đen, giống như xã hội đen.”

“Kỳ thật xã hội đen cũng không dọa người a.” Đường Miếu than thở nói, còn có thể nghe thấy hắn diễn thuyết pháp chế, còn có thể trộm ở sau lưng Kỳ Minh cho hắn tiểu hoàng phiến (?)

Cậu kỳ thật là chờ bưu kiện, hôm nay là sinh nhật cậu, chính là tên hỗn đản Kỳ Minh kia lại thật hứa.

“Tiếng Italy tôi cũng không biết, boss anh không phải học tiếng Italy, đi thử đi.”

“Hơn nữa lão bản bọn họ cũng tới, nói nếu ngài không đi, quá nửa giờ hắn sẽ đi.”

Kỳ thật hợp tác này là hai bên cùng có lợi, đối phương muốn thông qua bọn họ mở rộng thị trường quốc tế.

Chẳng qua vừa vụn vào thời điểm lão bản mất hứng, vì thế thật xui xẻo.

“Đi thôi.”

Tiểu bí thư rốt cục được giải cứu, cáo mượn oai hùm đi theo sát phía sau Đường Miếu, nam nhân kia ở bên trong phòng họp nhìn qua không dễ chọc, tuy rằng rất đẹp trai, nhưng là vẻ mặt không kiên nhẫn, lúc nhận điện thoại, cô đều nghe thấy nắm đấm kêu kết kết, hơn nữa trên tay còn buộc một sợi dây hồng, lại

thêm cổ quái đáng sợ.

40. Quyển 4 - Chương 40: Đều Đi Ra Ngoài

Trước khi Đường Miếu đẩy cửa vào, đã thu lại mọi cảm xúc, đang nghĩ tiếng chào hỏi Italy nói thế nào, hơn nữa đem bí thư của cậu dọa đến run cầm cập, bút sổ sách cậu phải đòi lại.

Sau khi đẩy cửa bước vào, Đường Miếu nhìn ba hắc y nam nhân đứng bên trong giống như đúc những gì bí thư miêu tả, lại nhìn nam nhân không kiên nhẫn ngồi ở giữa, đột nhiên có chút muốn cười lại muốn khóc.

Đường Miếu run rẩy môi nói: “Đi ra ngoài.”

“Boss?”

“Đều đi ra ngoài, chút sinh ý này một mình tôi đảm phán là được.”

Nam nhân ngồi đó mạnh đứng lên miệng hơi hơi mở lớn, trông mắt cũng chậm rãi đỏ lên.

Đường Miếu nhớ trừ bỏ đêm hôm đó, cậu chưa từng gặp qua Kỳ Minh ngu xuẩn như vậy.

Kỳ Minh giọng khàn khàn: “Đều đi ra ngoài.”

Hắc y nhân tuy rằng kinh ngạc nhưng đều ngoan ngoãn mà rời đi, trước khi đi còn đem tiểu bí thư xách ra ngoài. (PH: bí thư là thư ký nhé, lười xem quá nên để theo QT luôn.)

Vì thế tuy rằng phát hiện tiểu bí thư mất mặt, bọn họ cũng tựa hồ là người Trung Quốc, tuy rằng có chút cao, tăng thêm chút nữa, cho giống xã hội đen một chút.

41. Quyển 4 - Chương 41: Nhớ Em

“Kỳ Minh!”

Kỳ Minh tiếp được Đường Miếu bỏ nhào qua, tùy ý Đường Miếu xé rách cổ áo của mình, nơi có lưu lại một dấu răng cũ, nước mắt cùng nước mũi chảy trên người hắn.

“Đường Thủy Thủy, tiếng khóc của em vẫn có khí thế như vậy.”

Kỳ Minh ngoài miệng trêu chọc, cánh tay lại gắt gao giam cầm Đường Miếu, cắn răng mới cố gắng không để tiếng ghen ngào bật ra khỏi môi.

Kỳ thật bọn họ ai đều không có tư cách nói ai, nước mắt của Kỳ Minh không ít hơn của Đường Miếu.

“Kỳ Minh, em nhớ anh.”

Môi cánh hoa của Đường Miếu run rẩy, thanh âm đều kéo theo nước mắt.

“Đường! Thủy! Thủy! Em nếu lại khóc.....”

“Em sẽ khóc.” Đường Miếu cắn lung tung cổ của hắn, “Anh chính là một tên hỗn đản.”

“Em nếu khóc, anh liền hôn em.” Đôi mắt Kỳ Minh hồng hồng, khóe miệng cong lên.

Đường Miếu ngơ ngẩn, năm giây sau, ngoài cửa đều có thể nghe thấy tiếng Đường Miếu gào khóc.

Tiểu bí thư trợn to hai mắt, vừa muốn vọt vào trong, bị mấy hắc y nhân bên cạnh chạy nhanh đến xếp thành một hàng. Nói giỡn, nam nhân lạnh lùng rũ mắt xuống nhìn qua chỉ là tự mình không vui, lão bản của bọn họ không vui thì sẽ làm cho bọn họ không vui theo.

“Làm sao vậy?” Khúc Dao nhú mày.

“Chị Khúc, lão bản cùng lão bản bọn họ bàn chuyện làm ăn, kết quả lão bản đang khóc.” Tiểu bí thư cũng muốn khóc, cô theo Đường Miểu hơn hai năm, Đường Miểu một giọt nước mắt cũng chưa từng rơi. Lúc này khóc lợi hại như vậy, thì bị khi dễ như thế nào a?

“Cô nói Đường Miểu khóc?”

Khúc Dao không thể tin được hỏi lại một lần nữa.

“Đúng vậy, chị nghe đi.”

Khúc Dao đột nhiên cười ra tiếng, “Khóc là tốt rồi.”

Cấp ba đã qua, chỉ là bọn họ còn cả đời a, thật tốt.

“Đừng đứng mãi ở đây, hôm nay tan ca sớm.”

“Vì.... vì sao?”

Khúc Dao nghĩ nghĩ, “Ông chủ có thai.”

42. Quyển 4 - Chương 42: Anh Yêu Em

“Tiểu tổ tông của ta a.....” Kỳ Minh giống như đang nằm mơ hôn lên môi cánh hoa.

“Cũng không ngại bản.” trên khuôn mặt tuần dật toàn là nước mắt.

“Anh ngại sao?” Đường Miểu bộ dáng ghét bỏ cũng không buông tay.

“Không chê, thích chết mất.” Kỳ Minh từng chút từng chút hôn lên nước mắt của cậu.

.....

“Anh còn thiếu em một câu.”

Kỳ Minh vốn muốn đêm nay cho cậu một kinh hỷ, cũng không nghĩ tới cho mình một kinh hỷ, “Miểu Miểu, sinh nhật vui vẻ.”

“Còn nữa.” Đường Miểu nháy nháy mắt.

Kỳ Minh sờ sờ túi, từ bên trong lấy ra một viên kẹo, lột vỏ, lúc này chính hắn ăn vào. Không đợi cho Đường Miểu kháng nghị, liền cúi đầu đưa vào trong miệng cậu, “Ngọt hay không?”

Đường Miểu truy đuổi đầu lưỡi của hắn cùng viên kẹo, liều mạng gật đầu.

Cái ngọt này giống như lấp đầy những chua xót đã qua.

“Miểu Miểu, anh yêu em.”

Thiếu thư tình của tám năm, thiếu tưởng niệm của tám năm, thiếu kẹo của tám năm, thiếu không cho khóc tám năm, sau này nhất định bù đắp đủ cho em.

—— chính văn END——

43. Quyển 5 - Chương 43: Ngoại Truyện Đầu: Được Bảo Vệ Một Người Thật Lâu - Khúc Dao

Khúc Dao làm việc cho Đường Miếu chỉ là trùng hợp, bởi vì HR phỏng vấn, căn bản không có qua tay Đường Miếu.

Cho nên khi hai người gặp lại cũng thực kinh ngạc, chẳng qua Đường Miếu qua thật lâu mới thích ứng được. Dù sao lúc cậu quen biết Khúc Dao, bên cạnh còn có một người mỗi ngày rống cậu, rống xong lại bảo không cho khóc.

Mà hiện tại chỉ còn lại cậu một người.

Khúc Dao có đôi khi còn có thể nhớ tới ý tưởng lúc cô tốt nghiệp, khi ý tưởng của cô làm thành công, cô cũng rất tâm đắc.

“Đường, tổng!”

“Khúc Dao? Có việc?”

“Ngài còn nhớ văn phòng của ngài ở Hồng Miếu mà không phải ở Tùy Đường trên lầu sao?”

Đường Miếu nghĩ, cậu vẫn không nhớ rõ.

“Miếu Miếu? Nghĩ cái gì?”

“Em nghĩ, nên tăng lương cho Khúc Dao.” Đường Miếu mỉm cười.

Khúc Dao không có ý kiến, nhưng là chuyện cũng không phải như vậy, vì thế đổi thành Kỳ Minh chuyển đến thường trú ở Hồng Miếu.

Hiệu suất của boss có bị ảnh hưởng hay không các cô không rõ ràng lắm, nhưng là hiệu suất của nhân viên bị giảm xuống, mỗi ngày không lo làm việc chỉ lo tìm đối tượng.

Rất cần trợ cấp của tiểu động vật.

Khúc Dao thử kích động nhân viên của Tùy Đường, để bọn họ mang Kỳ Minh trở về, kết quả không ai gật đầu.

Còn có người nhỏ giọng khuyên cô, “Khúc tổng, boss chúng tôi tức giận sẽ chết người đó.”

Khúc Dao: “.....”

Cô đột nhiên nghĩ tới một người, nam sinh từng mắng Đường Miếu là cẩu, nghe nói có một lần đi trong ngõ hẻm bị người ta đánh một trận.

Cô nghĩ, nếu không..... vẫn là quên đi.

Mặc dù có chút sinh lỗi các nhân viên độc thân, nhưng dù sao bọn họ bỏ lỡ nhiều năm như vậy a.....

44. Quyển 5 - Chương 44: Kẹo

Cấp dưới đi theo lão bản đã hai năm cảm thấy lão bản của mình đặc biệt kì quái, rất hung ác, cho dù là mafia hoành hành ở Italy cũng rất hung ác. Không chỉ có hung ác mà còn kỳ quái, trong túi của lão bản luôn có các loại kẹo.

Nếu ở Italy có chỗ nào mở cửa hàng kẹo, lão bản nhất định sẽ ghé qua, không chỉ ghé qua, còn có thể nghiêm túc làm thành một quyển bút kí.

Còn có người trong lúc vô tình nhìn thấy bút ký của lão bản, căn bản là không phải tâm huyết dâng trào, phía trước đầy hơn một nửa kẹo, tranh cùng chữ viết còn có ảnh chụp.

Nếu như vậy coi như xong, nhưng là lão bản thật sự thực mâu thuẫn, đôi khi ăn kẹo còn có thể than thở nói: “Ngọt ngấy có gì ăn ngon? Con gái mới ăn cái này.”

Cũng có người không thấy cái này có gì kỳ quái, khi đó các huynh đệ Tùy Đường bấu môi, thiếu gia nhớ vợ hần, không có việc gì.

.....

“Thích không?”

Bản ghi chép cửa hàng kẹo được Kỳ Minh làm như quà sinh nhật đưa cho Đường Miếu.

Hiệu quả..... phi thường rõ rệt —— Đây.... cũng muốn khóc?”

“Trước khi khóc nói cho anh biết có thích hay không a.” Kỳ Minh than thở nói.

Đường Miếu ngồi quyền ghi chép có hương vị chua ngọt nhẹ nhàng, “Em.... Em chỉ là muốn ăn kẹo.”

“Nói thật.” Kỳ Minh cảm thấy nắm tay của mình có chút ngứa.

Đường Miếu khụt khịt, mạnh mẽ nhào qua đem một miếng đầy kẹo của Kỳ Minh hung ác mà đoạt lại đây, “Thích muốn chết.”

“Anh xem em là muốn mạng của anh.” Kỳ Minh than thở nói.

“Tiểu! Tổ! Tông!..... đừng cọ.”

45. Quyển 5 - Chương 45

“Chúng ta làm đi!” Đường Miếu sau khi tuyên bố bắt đầu cởi quần áo của hai người.

“Chờ một chút.....” Đường Miếu bắt đầu cởi, Kỳ Minh mặc lại cho cậu, “Em lo lắng một chút được hay không, dù sao chúng ta đều tách ra lâu như vậy, không ở chung một chỗ, anh sợ.....”

Đường Miếu miệng mếu máo, Kỳ Minh thầm nghĩ..... Xong rồi.

“Ô... ô.... Anh có phải hối hận hay không?” Đường Miếu vừa khóc vừa đánh, “Kì! Minh! Anh có phải thích thương người khác? Em.... Em.... Em không muốn.....”

“Đường! Thủy! Thủy! Cầm miệng! Trừ em ra lão tử còn từng thích qua người nào khác, lão tử thích em thích muốn chết, em nếu còn dám nói lung tung, anh.... Anh sẽ đánh em!”

Lời hần vừa nói xong, Đường Miếu cũng khóc xong nói: “....Anh nếu không thích em, em liền cắn chết anh.... Em..... anh tại sao có thể không thích em?!”

Sau khi nói xong hai người hai mặt nhìn nhau, Kỳ Minh bắt đầu hừ lạnh nói: “Đường Thủy Thủy, em không được chạy, anh còn sợ anh ghen lâu như vậy sẽ làm em bị thương, hiện tại đều là em tự tìm!”

Đường Miếu cũng học hần hừ lạnh, “Thương tổn được liền thương tổn! Anh trước đây còn từng đánh em!”

“Đường! Thủy! Thủy! Chỉ số thông minh 120 của ngài chỉ dùng để trưng bày sao? Kia sao có thể giống nhau?!” Kỳ Minh cảm thấy được mình bắt đầu nóng nảy, tiểu tử Đường Thủy Thủy này rất thiếu đánh.

“Sao.... Sao lại không giống?” Đường Miếu bệt bệt miệng, vừa đánh nói: “Chỉ cần là anh.... Em..... em đều rất thích a.”

“Nga.....”

Kỳ Minh nghĩ, quên đi, nhìn cậu khóc thảm như vậy hần sẽ không đánh.

46. Quyển 5 - Chương 46: Khóc

Khi Kỳ Minh tiến vào trong cơ thể Đường Miếu, hắn đột nhiên cảm thấy được như là hoàn thành giấc mộng tám năm, những gì hắn trải qua tám năm nháy mắt mơ hồ, chỉ còn lại người trước mắt là chân thật nhất.

“Anh không có kinh nghiệm, em nếu đau thì lên tiếng.” Kỳ Minh liếm nước mắt của cậu, hôn môi cậu.

Kết quả người nào đó nói khoác mà không biết ngượng trên chộc hắn, “Không có việc gì, anh không có kinh nghiệm? Em có à!”

“Em! Có! Kinh! Nghiệm?!”

Kỳ Minh cảm thấy mình muốn phát nổ, ngứa răng a, giống như chỉ cần Đường Miếu vừa nói đến tên người kia, hắn sẽ giết người.

Đường Miếu trúc trắc liếm cổ của hắn, thanh âm mơ hồ nói: “Anh không xem qua tiểu hoàng phiến sao? Trước kia khi Kỳ Khôi đường vẫn còn, anh không thấy qua cái kia thật sự rất đáng tiếc.”

Kỳ Minh: “.....”

“Làm.... Làm sao vậy?!” Đường Miếu đột nhiên bị lật lại hô lên.

Kỳ Minh quyết định nói thật nhanh: “Anh đột nhiên cảm thấy vẫn là ăn đến bụng mới yên tâm, Đường Thủy Thủy, đau thì khóc, ca ở đây.”

Dứt lời bắt đầu mở rộng địa bàn thảo phạt.

“Miếu Miếu, sao lại không khóc?”

Đường Miếu xấu hổ trừng mắt nhìn hắn một cái, ánh mắt long lanh, nhưng quả thật không khóc.

Kỳ Minh một bên làm việc một bên đùa hắn, còn thật đỉnh lộng chỗ có thể làm cho Đường Miếu vui thích, vừa tiến vừa lui mang theo mị thật đồ tươi ra ngoài.

Thanh âm Kỳ Minh khàn khàn, ngậm lấy thùy tai của cậu, trong thanh âm đều là hương vị ngọt ngào, “Đường Thủy Thủy..... phía dưới của em cũng thật nhiều nước.....”

“A.... Ân.... Kỳ Minh.... nhanh.... Nhanh một chút.....”

“Khóc đi..... vì sao không khóc?” Kỳ Minh dỗ cậu, hắn sẽ không nói là hắn đột nhiên muốn nhìn bộ dáng Đường Miếu khóc.

“Anh nhanh chút.” Đường Miếu chỉ vào hiện trạng bây giờ của bọn họ.

Mày Kỳ Minh đều nhăn lại.

Đường Miếu hít hít cái mũi, “Nhất định không rảnh dỗ em.... Em mới không muốn khóc.”

Một câu nói làm trong lòng Kỳ Minh có chua xót cũng có mềm lòng, mạnh mẽ mà đỉnh cậu một cái, “Miếu Miếu..... khóc đi, anh thích nhìn em khóc trên giường.....”

Đường Miếu thần sắc mê ly, cái này hắn không thể trách Đường Miếu, tất cả hơi nước trong thân thể đều bị Kỳ Minh ép khô, lại phá lệ an tâm, dù sao lúc rời giường sẽ có người cho cậu uống nước, ôm cổ Kỳ Minh, gào khan cổ họng, “Kỳ Minh..... em yêu anh.....”

Kỳ Minh đem người ôm vào trong ngực, nghĩ thầm đi một vòng nhiều năm như vậy, tuổi thơ hắn là trọn vẹn nhất.

“Đường Thủy Thủy, về sau chỉ cho khóc trên giường.”

Đáng tiếc Đường Miếu rất nhanh chóng mà hôn mê.

“Tiểu tử tông.....” Kỳ Minh bất đắc dĩ, quên đi, dù sao cũng chỉ khóc trước mặt của hắn, so đo nhiều như vậy làm gì.

47. Quyển 5 - Chương 47: Kính Ngài

“Chú, chén rượu đầu tiên con mời ngài.” Kỳ Minh rõ ràng lưu loát uống chén rượu để, “Con biết, không phải ngài, chuyện của cha con sẽ không được sáng tỏ.”

“Chén thứ hai con mời ngài, cảm ơn ngài tin tưởng chúng con, cho chúng con thời gian.” Đây chính là chuyện Đường Chiến giúp Đường Miếu từ chối chuyện xem mắt.

“Chén thứ ba con mời ngài, cảm ơn ngài nguyện ý đem Miếu Miếu giao cho con, con sẽ đối với em ấy thật tốt.”

Kỳ Minh dùng ba chén rượu, trực tiếp phải đi chuyện năm xưa, có một số việc miệt mài theo đuổi đã không còn ý nghĩa.

“Tốt!” Đường Chiến cũng khó có được cao hứng, nhất là ánh mắt đứa con cười đều nheo lại, thật khó khăn.

Mẹ Đường cũng vui vẻ, tuy nói con dâu là nam nhân, nhưng là bà cảm thấy được đứa con đáng yêu của bà cũng đã trở về.

Khóc khóc cười cười thật tốt, so với Đường Miếu phụng phịu không cảm xúc tốt hơn nhiều.

“Ba, mẹ cảm ơn người.” Đường Miếu thật tình thật lòng nói.

.....

“Ba của con.....” Đường Chiến vẫn là mở miệng.

Kỳ Minh nở nụ cười, “Cha con thân thể tốt lắm, hiện tại cùng mẹ chu du khắp thế giới, lễ mừng năm mới sẽ trở về.”

“Đến lúc đó, người hai nhà cùng nhau ăn bữa cơm đi.”

“Được.” Kỳ Minh lại kính ông một chén rượu.

Hai đại lão gia đột nhiên cảm thấy được mình tựa hồ bị Đường Miếu lây bệnh, đáy mắt có chút nóng.

48. Quyển 6 - Chương 48: Ngoại Truyện Cuối: Chỉ Chấp Nhận Bên Một Người Đến Bạc Đầu -hội Bạn Học

“Đường Miếu, cuối tuần này có họp lớp, có đi hay không? Phải mang theo gia quyến tham dự.”

“Khúc Dao? Sớm. Mang theo gia quyến sao? Gia quyến cùng theo tôi đi họp lớp a.....”

“Kỳ Minh..... anh lại nổi điên.....” Một câu vòng vo mười tám lần mới nói ra.

“Khúc Dao..... Tôi đi, địa chỉ thời gian cho tôi, tuần trăng mật vui vẻ!”

Khúc Dao nhìn chằm chằm di động hừ hừ, cũng không phải tôi.

Bất quá, cô có phải vừa mới đánh gãy chuyện tốt hay không?

Cô vừa nảy quên nói, họp lớp chính là từ Từ Giai Kỳ triệu tập?

Bất quá boss hẳn là sẽ không nhỏ mọn như vậy đúng không.

.....

“Anh nổi điên em có thích hay không?” Kỳ Minh cắn cái cổ của cậu.

“Thích.... Thích a.....”

“Còn bắt chuyện cùng người khác nữa hay không?” Italy sáng sủa nhiệt tình quá phận, cả trai lẫn gái cũng nhiệt tình quá mức.

“Em.... Em là trao đổi bình thường....”

“Không đúng.”

“Được..... được rồi.....” Đường Miểu ‘cố’ mà đồng ý, “Kỳ...Minh mạnh một chút....a..... em thích.....”

“Thích cái gì?”

Đáy mắt Đường Miểu hàm chứa nước mắt, thanh âm đều mang đầy hơi nước, “.... Thích anh.”

49. Quyển 6 - Chương 49

Đường Miểu thật sự mang gia quyến theo tham dự, thoải mái mà nắm lấy tay Kỳ Minh, người bên ngoài không phải không tò mò, năm đó bọn họ cũng nghĩ tới Đường Miểu cùng Kỳ Minh có cái gì, nhưng là cũng biết mấy năm nay Đường Miểu có bao nhiêu lợi hại, thật không nghĩ tới cậu sẽ cùng một nam nhân thoải mái mà xuất hiện trước mặt mọi người.

Không thèm để ý chút nào đến thái độ kích động hiện tại của người nào đó.

Từ Gia Kỳ hắng giọng một cái, “Không giới thiệu chút?”

Đường Miểu thần nhiên, “Giới thiệu cái gì?”

“Vị kia của ngài a.” Từ Giai Kỳ cảm thấy nhiều năm trôi qua như vậy, Đường Miểu vẫn cứ thích giả ngu như cũ, năm đó là ở trước mặt Kỳ Minh, lần này thế nhưng ở trước mặt mọi người cũng không cho cô bậc thang.

Từ Giai Kỳ nắm chặt tay của vị hôn phu của mình.

Đường Miểu nháy mắt mấy cái, đột nhiên có chút muốn cười, “Em nói Kỳ Minh a, anh có thay đổi lớn như vậy sao?”

Kỳ Minh?!

Nháy mắt trong phòng đều sôi trào, năm đó chuyện Kỳ gia ồn ào huyền náo, tuy rằng rất nhiều người không biết nội tình, nhưng là vẫn biết Kỳ Minh căn bản không có hoàn thành khóa học cao trung, đi đâu cũng không biết.

Ngón tay Từ Giai Kỳ buông lỏng, đột nhiên có chút giật mình.

Kỳ Minh bất đắc dĩ mà đem kính râm tháo xuống, gật gật đầu với mọi người.

Kỳ thật trừ bỏ Khúc Dao ra, hẳn cũng không quá quen thuộc, người khác không nhận ra cũng bình thường, Kỳ Minh cao, tăng lên, làn da phơi nắng thành màu tiểu mạch, kỳ thật mầu chốt nhất chính là năm đó không có người dám nhìn chằm chằm Kỳ Minh a.

Trường lớp năm đó rất đến giảng hòa, rất nhanh không khí liền sôi nổi lên.

Kỳ Minh quen theo bọn họ, Đường Miểu cũng không quen thuộc, trò chuyện cũng chỉ nói cùng Kỳ Minh, vừa quay đầu lại bọn họ đã quyết định chơi trò đại mạo hiểm nói lời thật lòng.

Đường Miếu cùng Kỳ Minh bị tước đoạt quyền bầu phiếu: “....”

“Đường Miếu.”

“Tôi chọn nói thật lòng.” Mấu chốt là cậu đối với đại mạo hiểm một chút hứng thú cũng không có.

“Cậu.... lúc trung học cậu thích ai?”

Này rõ ràng chính là hai vấn đề, bất quá Đường Miếu rất hào phóng nói: “Không sai biệt lắm cao nhất cao nhị ý thức được, bất quá ý thức được thích người đó đã lâu rồi. Đối tượng a, các cậu không biết sao, Kỳ Minh.”

Mọi người: “.....”

“Kỳ Minh, cậu sao?”

Kỳ Minh nhàm chán mà nắm lấy ngón tay Đường Miếu đùa nghịch, “Cao tam ý thức được, thích từ nhỏ đến lớn, đối tượng, các cậu không biết sao?”

Mọi người: “.....”

Lúc bình rượu đi một vòng trực tiếp chuyển đến giữa Kỳ Minh cùng Đường Miếu, vì thế hai người lại bị hỏi

Khúc Dao nghĩ nghĩ, “Tôi muốn biết đối phương làm gì cậu sẽ không có cách nhất?”

“Khóc.” Kỳ Minh bĩu bĩu môi.

“Đường Miếu cậu thì sao?”

Đường Miếu nhếch miệng nói: “Tôi thích anh ấy hung hãn với tôi.”

Mọi người: “.....” bọn họ rõ ràng là đến khoe nhà khoe giàu khoe công việc khoe con khoe chồng, vì sao lại bắt ăn thức ăn cho chó a?!

.....

“Kỳ Minh.” Từ Giai Kỳ đuổi tới, “Tôi muốn hỏi cậu một vấn đề.”

Kỳ Minh nhíu mày kiếm, “Nói.”

“..... Cậu lúc trước rõ ràng nói cậu ghét nhất thấy người khác khóc.”

“Miếu Miếu cũng không phải người khác.” Kỳ Minh không cảm thấy vấn đề này là một vấn đề.”

“Tôi cũng không phải người khác.” Đường Miếu vừa mới rửa tay xong vừa vắn cùng Kỳ Minh trăm miệng một lời nói ra.

Về phần Từ Gia Kỳ bị tức đến phát khóc, tựa hồ cũng không phải trách nhiệm của bọn họ.

Kỳ Minh vẫn thực đồng ý, mỗi người hẳn là tự có trách nhiệm với cuộc sống của mình, không thể đem cuộc sống của mình buộc lên trên người của người khác.

Nhưng là Đường Thủy Thủy không phải người khác, Miếu Miếu tiểu túi khóc của hẳn là một bộ phận không thể tách rời của hẳn.

50. Quyển 6 - Chương 50: Nguyệt Cầu

Xương sườn Kỳ Minh có vài dấu vết như mạng nhện.

Cho dù Đường Miếu có khóc nháo như thế nào, Kỳ Minh cũng không chịu nói chuyện, chỉ là băng quơ nói một câu ngoài ý muốn.

Thăng đến khi Đường Miếu chặn đường một huynh đệ Kỳ Khôi Đường trước đây.

“Đường thiếu.” kỳ thật bọn họ muốn gọi là thiếu phu nhân, nhưng bọn họ sợ nắm tay cậu Kỳ Minh.

“Tiểu Huy ca, anh coi như là nhìn thấy em lớn lên đi?”

Trần Huy nhanh chóng xua tay, “Đường thiếu ngài có chuyện gì phân phó cứ nói.”

“Chỉ là nói chuyện xưa.” Đường Miếu trừng mắt nhìn.

Trần Huy trầm mặc, thiếu phu nhân thoát nhìn rất không cao hứng làm sao bây giờ!

“Đúng rồi, vết sẹo trên người Kỳ Minh không có chuyện gì đi?”

“Không có việc gì, lúc trước thầy bác sĩ cũng nói mạng lớn, vừa vặn bị bắn ở hai chỗ xương sườn thôi.”

Đường Miếu nắm chặt nắm tay, cũng đã nguy hiểm cho sinh mệnh, Kỳ Minh tên hỗn đản này.

“Nghiêm trọng như thế, Kỳ Minh còn nói khoác hần giải phẫu xong liền tỉnh.” Đường Miếu cố gắng làm cho thanh âm của mình nghe vân đạm phong khinh.

Trần Huy sờ sờ cái ót, “hắc hắc, thiếu gia không nói khoác, lúc ấy bác sĩ cũng nói không có khả năng, kết quả hần liệu mạng tỉnh lại. Còn gặt bác sĩ lên đem máy tính vào phòng bệnh.” Trần Huy nhớ tới còn cảm thấy rất vui a.

“Như vậy a?” Đường Miếu hí mắt, cảm thấy người nào đó cũng thiếu giáo huấn. Bị súng bắn! Giải phẫu! Anh cho là cảm mạo sao?! Thiếu chút nữa mạng cũng mất, còn bắn khoăn máy tính?!

“Không phải là gửi bưu kiện cho Đường thiếu sao? Chỉ cần là chuyện của Đường thiếu, thiếu gia đều đặc biệt để bụng.” tuy rằng biết Đường Miếu đối với thiếu gia nhà mình cũng là tình thâm nghĩa trọng, nhưng là nên đẩy mạnh tiêu thụ thì vẫn đẩy mạnh tiêu thụ, Trần Huy cảm thấy mình hôm nay làm được việc lớn.

Bưu kiện.....

Những năm này, bưu kiện duy nhất mà Kỳ Minh gửi cho cậu là vào sinh nhật hàng năm.

Mà lần duy nhất bị trễ, là khi hần rời khỏi bốn năm, một phút đồng hồ cuối cùng mới nhận được bưu kiện, phía dưới cuối cùng còn viết, “Miếu Miếu, anh nhớ em.”

“Là ba năm trước?”

Trần Huy đột nhiên kịp phản ứng, chuyện này nếu hần nhớ không lầm thì hình như thiếu gia bảo bọn họ ngậm kín miệng lại.

Trần Huy: “.....” Hiện tại cứu vớt lại còn kịp hay không a?”

“Anh Tiểu Huy, em nhớ rõ trước đây anh cho em một cái CD đâu?”

Trần Huy: “.....” Hần hần hần hần hần trước kia biết thiếu gia rất che chở cho Đường Miếu a, ở trước mặt Đường Miếu không cho hút thuốc không cho nói lời thô tục không cho đánh đánh giết giết không cho mở phim đồi trụy không cho phép xem hoàng phiến.

“Anh Tiểu Huy, là tháng sáu đi? Nói đúng gặt gặt đầu là được.”

Trần Huy bị uy hiếp cứng ngắt là gặt gặt đầu.

“Cảm ơn, anh Tiểu Huy lần sau em còn tìm anh chơi.”

Trần Huy: “.....”

.....

“Kỳ Minh.” Đường Miếu ôm hần ngủ trưa.

“Ân?”

“Mỗi một bưu kiện anh gửi em đều lưu lại, còn có di động lúc trung học em cũng giữ lại.”

Kỳ Minh cười nhẹ, “Nói đi, muốn làm gì?”

Hắn cùng Đường Miếu đều là người đắm chìm trong quá khứ, trước kia tách ra vài năm cùng tưởng niệm mọi người đều có thể không nhắc đến, nói ra cũng là có nguyên nhân.

Đường Miếu bĩu bĩu cái miệng, “Em nhớ rõ trước đây có một năm em chờ bưu kiện của anh chờ một ngày một đêm.” Tính trước đó một ngày, cậu suốt hai ngày cùng một buổi tối không có chớp mắt.

Kỳ Minh nháy mắt biết là năm nào, Đường Miếu rõ ràng là muốn khóc thành tiếng, “Không cho khóc! Anh xin lỗi, Miếu Miếu, là anh đến muộn.”

Kỳ thật thời gian tám năm thật sự thay đổi rất nhiều, tựa như Kỳ Minh không thể nào buông tay của Đường Miếu, cái miệng hung hãn tranh cãi kia đều là tình thú, nhưng sâu trong đó cũng nói một số lời ngọt ngào. Lại như Đường Miếu ở trước mặt Kỳ Minh cùng ở trước mặt người khác như hai người khác nhau, chỉ có đối với Kỳ Minh, Đường Miếu mới là đứa nhỏ mãi không lớn.

“Không phải lỗi của anh, em tha thứ cho anh, cho em ôm một cái.” Đường Miếu vòng tay ôm lấy thắt lưng của hắn, giữa hai người còn cách một tầng chăn mỏng, ngón tay vuốt ve vết sẹo giống như mạng nhện kia.

Kỳ Minh nghĩ Đường Miếu đang ngủ, ngực lại đột nhiên lạnh lẽo, lại lay một cái, Đường Miếu lại không nhút nhích tí nào.

“Miếu Miếu, làm sao vậy? Ủy khuất? Để ca hôn một cái?”

“Em..... Em uống nhiều nước quá.”

Kỳ Minh đối với việc cậu trợn mắt nói dối thực phần nộ, “Đường! Thủy! Thủy!”

Vừa sờ vào phát hiện nước mắt của Đường Miếu thấm ướt tấm chăn trên người hắn: “Miếu Miếu nói chuyện, sao lại khóc thành như vậy?”

“Anh xin thề, về sau sẽ không muộn nữa, tiểu tử tông, ngẩng đầu cho anh nhìn một cái.”

“Không cho đến muộn.”

Tuyên lệ của Đường Miếu lại vỡ òa, “Lúc ấy có phải rất đau hay không?”

Kỳ Minh đột nhiên liền hiểu được, Đường Miếu đã biết cái gì.

“Rất đau.” Kỳ Minh rút bỏ cái chăn ướt đầm, “Cho ca hôn hôn, sẽ không đau.”

“Kỳ Minh, Kỳ Minh, Kỳ Minh.....” Đường Miếu muốn phát hỏa muốn hỏi hắn vì sao không chăm sóc tốt cho mình, chỉ là kết quả lại là cái gì cũng không nói được, chỉ biết gọi tên của hắn.

Kỳ Minh vỗ vỗ lưng cậu, “Kỳ thật anh còn phải cảm ơn em, Miếu Miếu là tiểu phúc tinh của anh.”

“Lúc ấy sát thủ nhắm trúng chính là đầu của anh, anh căn bản là không biết, lúc ấy sợi dây hồng em cho anh chẳng biết tại sao lại đứt, lúc anh ngồi xổm xuống nhặt lên, viên đạn cứ như vậy mà bay đi, viên đạn cuối cùng sượt qua xương sườn.”

Đường Miếu gắt gao cắn môi dưới, nguyên lai cậu cùng Kỳ Minh còn kém một chút nữa.

“Lúc sau khi đưa vào bệnh viện cấp cứu, nếu không nhớ tới bưu kiện của em, anh có thể sẽ không tỉnh lại nhanh như vậy, lúc anh gửi bưu kiện cho em, có người giả làm hộ sĩ lên vào phòng bệnh của anh.”

“Cho nên, anh bây giờ có thể hảo hảo ở đây, đều là nhờ phúc của Đường Thủy Thủy.”

“Vây..... người đâu?” Đường Miếu đột nhiên cảm thấy lạnh quá, cả người giống như rơi vào hầm băng, răng nanh đều đánh vào nhau, vụn nhắt, vụn nhắt.....

“Đã chết.” Kỳ Minh nhẹ nhàng băng quơ nói.

Hắn ôm Đường Miếu vào phòng tắm, Đường Thủy Thủy khóc đến toàn thân đều ướt, cứ nằm như vậy không bị cảm mạo mới lạ.

Lúc nằm trong bồn tắm, Đường Miếu cuối cùng cũng trở lại bình thường, gắt gao ôm cổ hắn, “Kỳ Minh..... may mắn anh không có việc gì.....”

Đúng vậy, Kỳ Minh cũng vô cùng may mắn bản thân không có chuyện gì, Đường Thủy Thủy là một tiểu túi khóc, còn là một người không từ bỏ hy vọng, vạn nhất hắn xảy ra chuyện, Đường Miếu nên làm cái gì bây giờ?

Cho nên hắn thay đổi chủ ý, ở cuối cùng tăng thêm —— Miếu Miếu, anh nhớ em.

Đường Miếu không muốn biết vì sao Kỳ Minh bị ám sát, người kia chết như thế nào, cậu chỉ cần biết rằng Kỳ Minh của cậu không có việc gì là tốt rồi.

“Đừng cọ.”

“Chúng ta làm đi.” Đường Miếu vươn đầu ngón tay vào bồn tắm khếch trương cho mình.

“Anh đến anh đến, em đừng có tay chân vụn về làm tổn thương mình.”

“Em mới không ngu ngốc.”

“Phải không? Không ngu ngốc còn dùng nước làm bơi trơn? Anh thường hoài nghi em là thế nào đậu thủ khoa đại học.”

“Em là mang theo một phần thông minh của anh mà thi đậu.” Đường Miếu thực kiêu ngạo.

Kỳ Minh: “.....” đánh người cùng thân mật rồi cuộc chọn cái nào? Không chờ được, rất cấp bách.

.....

“Sao..... sao vẫn còn?”

“Em cho anh uống bao nhiêu canh bổ.” Kỳ Minh dùng sức một cái, làm cho Đường Miếu trực tiếp khóc thành tiếng.

So với thương tâm cùng tưởng niệm hắn càng hy vọng Đường Thủy Thủy đem nước mắt dùng cho loại thời điểm này.

“Đó là cho anh bồi bổ vết thương.” Đường Miếu nhỏ giọng nói, “Phương thuốc là mẹ em cùng bác gái cho.”

“Em nói với bọn họ như thế nào.”

“Em nói anh bị thương tới thất lưng rồi.”

Kỳ Minh: “.....”

“A..... Kỳ Minh anh điểm nhẹ, ngô..... a..... ân a..... nhẹ..... nhẹ một chút.....”

“Ủy viên học tập, chúng ta hảo hảo ôn tập một chút sự khác nhau giữa xương sườn và thất lưng đi.”

Đường Miếu thực ủy khuất, cậu nào biết các ma ma đều lừa gạt con trai như vậy a.

.....

“Miếu Miếu?” Kỳ Minh sờ sờ quai hàm mềm mại trơn bóng của Đường Miếu.

“.....Ân?”

“Chúng ta đi một chuyến đến đạo quan năm đó em cầu tên đề bảng vàng cho anh đi.”

“Đó không phải là tên đề bảng vàng.”

“Ân?”

Đường Miếu dè dặt thanh âm nói: “Là một lời nguyện cầu.”

Kỳ Minh nhéo nhéo cái mông đỏ đô thịt của cậu, ‘Nói hay không? Không nói lại đến một lần.’

“Cầu nguyện cho tóc anh chậm chậm đổi thành màu trắng.....” Ánh mắt Đường Miếu cười thành một cái khe, “Cùng em bên nhau đến già.”

51. Quyển 6 - Chương 51: Ước Nguyên Duy Nhất

Sau khi Đường Miếu dẫn Kỳ Minh bái miếu Nguyên lão, cung kính cầu nguyện, lần này gặp lại tiểu đạo đồng, bọn họ một lần nữa cầu hai sợi dây hồng, đứng đối diện nhau, đem sợi dây cũ tháo xuống đeo vào sợi dây mới.

Tuy rằng Kỳ Minh hay chê là giống đàn bà, nhưng cũng nghiêm túc đeo sợi dây hồng bị muộn này cho Đường Miếu.

Ước nguyện duy nhất đời này, có một người tương thủ dài lâu, chỉ cho phép cùng một người bên nhau đến bạc đầu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tui-khoc-nho-cung-voi-quy-ngai-nong-tinh-cua-cau-ay>